

3/13

březen - marec
2013

ročník 83

Rozsévač Rozsievac

Časopis Bratrské jednoty baptistů

Časopis Bratskej jednoty baptistov

Řekli si spolu:
„Což nám srdce nehořelo,
když s námi na cestě mluvil
a otvíral nám Písma?“
V tu hodinu vstali
a vrátili se do Jeruzaléma.

L 24, 32

Velkonočné zamyslenie

Téma čísla
Nehoříš - nežiješ

Duchovný rast a my

Stano Kráľ

Ako priblížiť biblické a duchovné vzdelávanie ľuďom v zboru? V Bernolákove sme už druhýkrát pripravili miestnu vzdelávaciu konferenciu. Túžbou je priniesť kvalitné vyučovanie čo najblížšie k ľuďom a využiť potenciál, ktorý na Slovensku v bratoch kazateľoch a v ďalších odborníkoch máme. Ak sa nám to bude dať, nikto nebude môcť mať výhovorku, že za kvalitnou duchovnou stravou treba ísť ďaleko.

Prvá konferencia sa uskutočnila v novembri 2012 a jej téma bola „Čo je a čo nie je duchovný rast.“ Ako vyučujúci prijali pozvanie kazateľ Dalibor Smolník z Košíc a kazateľ Michal Kevický.

Konferencia sa začala v sobotu popoludní a ukončená bola službou brata D. Smolníka na nedelňom zhromaždení.

Druhá konferencia sa uskutočnila 10. februára t. r. a pokračovali sme v téme duchovného rastu a jeho súvislostí s budovaním vzťahov v zboru, v manželskom vzťahu a priateľstve. Vyučovaním nám poslužili kazateľ Michal Kevický a brat Miroslav Mišinec.

Pozvánka bola zaslaná aj okolitým zborom a spoločenstvám, pretože si nechceme dobré veci nechávať pod „pokrievkou“, ale ich chceme ponúknutť všetkým, ktorí o ne majú záujem.

Z mojej skúsenosti môžem povedať, že to, čo sme na konferencii získali, mi vydrží vždy niekoľko mesiacov.

Konferencia takéhoto typu ponúka priestor na intenzívne a cielené vyučovanie, na otázky a diskusiu.

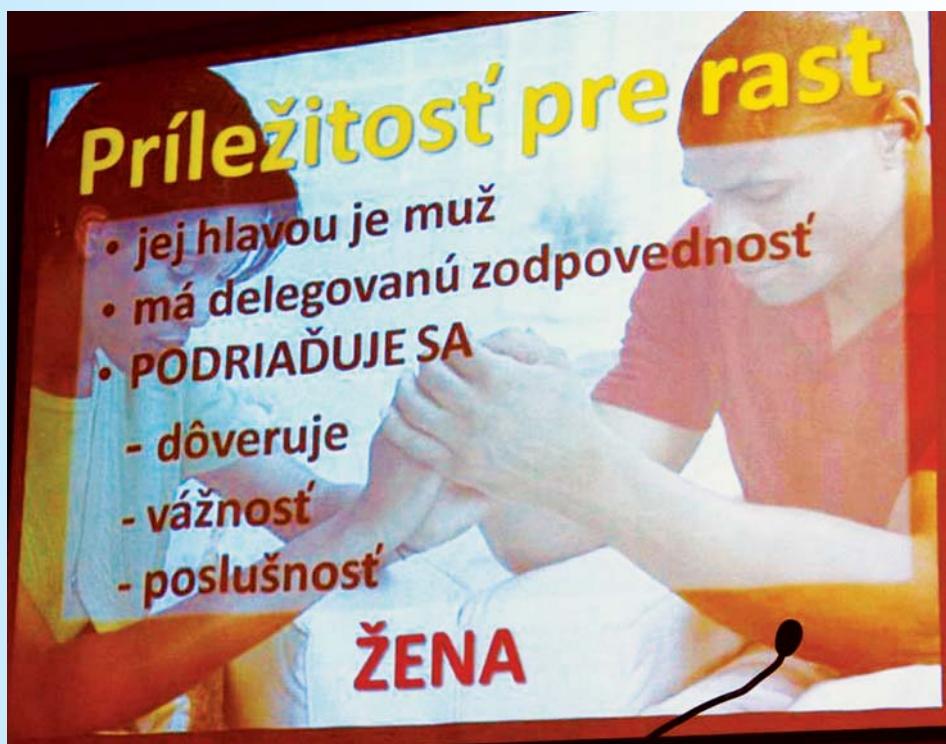

Kazateľ Michal Kevický

Je to iné ako nedelňajšia kázeň alebo biblická hodina.

Pre záujemcov sú záznamy vyučovania k dispozícii na našej webovej stránke bernolakovo.baptist.sk.

Sme veľmi vdáční bratom, ktorí boli ochotní merať cestu až k nám a venovali nám svoj čas. Ak Pán dá, v konferenciách chceme pokračovať približne v štvrtročných intervaloch.

Obsah

/2	Duchovný rast a my (S. Král)
/3	Už ti zahořelo srdce? (P. Coufal)
/4	Nehorš - nežiješ (J. Stupka)
/5	Krev z Kristových ran nikdy nic nenahradi! (V. Pospišil)
/6	Poselství prázdného hrobu (N. Lica)
/7	Nezanedbávej své bdění na modlitbách (D. Wilkerson)
/8	Ladenie (L. Počai)
/9	A přesýpací hodiny běží stále rychleji (J. Akers - překlad E. T.)
/10	Velkonočné zamyslenie (J. Pribula)
/11	Díky Bohu věřím (S. Štangl)
/12	Střez svou náklonnost k Němu (D. Wilkerson)
/13	Boží přízeň vede k nebezpečnému životu (G. Wilkerson)
/14	Ešte som sa nenaučil čakať (M. Kondač)
/15	Minikonferencia sestier v Lyone (R. Madarová)
/16	Rozloučení se sestrou Alenkou Mečkovskou (E. Mečkovská)
/17	Iránsky kazatel Youcef Nadarkhani (opäť) prepustený
/18	Ohlasy zo stretnutia manželských párov v Račkovej doline
/19	Taký dobrý je nás Pán
/20	Výtrhol ma zo života tmy (M. V.)
	Mládež pre Krista vás pozýva
	Zbor v Banskej Bystrici vás pozýva na dovolenku (S. Jančula)
	ProChrist 2013
	Rozsévač/Rozsievac 2013
	Pomoc pri kompletaci archivu Rozsévače
	Témata příštího vydání
	Institut TCM International
	Zasláni píspěvků do časopisu
	Křesťanská turistická agentura Mesites
	Príbeh jedného obrazu (M. Fraňo)
	Prišiel som ako cudzinec a prichylil si ma (E. Hlačoková)
	Chodenie v pravde - báseň (J. Kučera)

Časopis
Bratrské jednoty
baptistů v ČR
a Bratskej jednoty
baptistov v SR

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Král.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláz, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospišil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza desaťkrát do roka.

Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.

Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsévač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika číslo účtu: 0011489120. Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR,
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 3/2013: 23. 2. 2013
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Už ti zahořelo srdce?

Ten pocit prožil asi každý z nás. Vejdete poprvé do sboru, ve kterém jste ještě nebyli. Velmi brzy pocítíte zvláštní atmosféru lásky. Přestože tam jste cizí, domácí si vás nevtírávě všimnou a pozdraví vás. Začne bohoslužba a vy kolem sebe cítíte vroucí lásku k Bohu. Ti lidé Ho opravdu milují, touží po Něm, uctívají ho z celého srdce. Přišli, aby Pána oslavili a chválili. Pozná se to podle modliteb, zpěvu, zvěstovaného slova i služby. Ve všem vnímáte horlivost, nadšení, touhu, lásku - prostě život.

Možná jste to prožili i naopak. Přišli jste do církve a nikdo si vás nevšiml. Nikdo se na vás neusmál, nikdo vás nepozdravil. Sedli jste si do lavice, ale bylo vám naznačeno, že to místo patří někomu jinému, a tak jste si raději odsedli jinam. Během bohoslužby panovala jakási smutná a upjatá atmosféra. Vše plynulo tak pomalu, až se zdálo, že lidé okolo vás spí. Necítili jste tam radost, touhu ani nadšení z Boží přítomnosti. Chyběl vám tam život.

Církev je zapálená touhou po Pánu Ježíši tehdy, když jsme zapálení my - jednotliví křesťané. Vypadá to velmi jednoduše, ale z praxe víme, že místo, které patří Pánu, dáváme často jiným věcem. Do našeho života vchází mnoho různých zajmů a zálib, kterým věnujeme hodně času. Velkým problémem se může stát internet, pokud mu dáme příliš velký prostor. Můžeme se stát příjemci a konzumenty mnoha zbytečných informací, můžeme ztrácat čas planým povídáním na facebooku. Naše srdce mohou ovládnout obavy o budoucnost, nebo naopak touha realizovat se v práci a vydělat co nejvíce peněz. Nebo můžeme dát přednost různým mezilidským vztahům před vztahem ke Kristu.

Ať už je to cokoli, pokud dovolíme, aby Pána Ježíše něco vytěsnilo z našich srdcí, bude to mít za následek ochladnutí naší víry i lásky. Pán Ježíš chtěl, aby Jeho učedníci měli vroucí lásku k Bohu. „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!“ (Marek 12:30) Miluj Ho cele! Nejen částečně, ale naplno! Horlivě, vroucně.

Dva muži šli o velikonoční neděli z Jeruzaléma po cestě do Emauz (Lk 24:13-35). Byli sklíčení, bezradní, plni zármutku. Bylo to proto, že nerozuměli tomu, co se s nimi a okolo nich děje. Jejich Pán zemřel a byl pohřben. To byl konec všech nadějí. Ale ženy našly hrob prázdný. Co to má znamenat?

Chyběla jim radost, důvěra, pokoj, lásku. Chyběl jim živý Pán Ježíš. Nerozuměli Božím plánům. Nechápali Boží slovo. Nerozuměli Boží moci. Měli zklamaná očekávání - Pán neudělal to, co od Něho čekali. Nebyli schopni vidět, že Bůh právě v tom všem koná své dílo.

Pak se k nim přidal Ježíš, ale oni Ho v tu chvíli ještě nepoznali. Vysvětloval jim tajemství plánů, které Bůh po staletí zjevoval skrze své proroky. Vysvětloval jim, že se Bohu nic nevymklo z rukou, ale že měl „Mesiáš vše vytrpět a tak vejít do své slávy“. Při rozhovoru s Ježíšem, při naslouchání Božímu slovu, začalo témito mužům hořet srdce. Obavy odcházely, probouzela se víra, naděje, lásku. Potom ho poznali, při lámání chleba. Ted' věděli, že Ježíš žije! **„Rekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“** (Lukáš 24:32). Od této chvíle to už nebyli ti ustrašení, zmatení a nejistí učedníci. Setkání s Ježíšem je cele proměnilo. Stali se z nich nadšení a radostní svědkové toho, že ukřížovaný Pán vstal z mrtvých a žije!

Nehorš - nežiješ! Je to vyjádřeno provokačně, ale skutečností je, že pravý život prožíváme až tehdyn, kdy nám hoří srdce pro Pána Ježíše. Horlivou lásku získáváme, když se osobně setkáme a setkáváme s živým Pánem Ježíšem a On nám skrze Ducha svatého odkrývá smysl kříže a prázdného hrobu. Když se k němu obrátíme, pochopíme a osobně prožijeme moc jeho zástupné oběti za nás. To nás mění! Tajemství vroucího duchovního života je v tom, že se otevřeme Boží lásku v Kristu a cele mu oddáme svůj život. Žít s Ježíšem a pro Ježíše - to je teprve život!

Prožíváš vroucí radost a lásku k Pánu? Pokud ne, obrať se k Němu. Vyznej mu svůj hřích. Pros za odpusťení, že jsi na jeho místo dal jiné věci. Dovol mu, aby otevřel tvoje duchovní oči a rozlil do tvého srdce Boží lásku skrze Ducha svatého. Buď každý den s Ježíšem v osobním rozhovoru a ztišení na modlitbách, dovol Mu, aby ti odkrýval hloubky Božího slova. Cele se Mu vydej do služby.

Ježíš Kristus vstal a žije! Žijme i my - skrze Něho a pro Něho!

Pavel Coufal

J. Stupka

Ozaujímavej slovnej zhode v nadpise sa človek uistuje na konkrétnych životných pribehoch – najlepšie vlastných. Ak stratíš záujem myslieť na to, „čo je hore,“ a vo svojich modlitbách nespolupracuješ s duchom Písma, ak nevšimavо prehliadaš výzvu na premenu a obnovu svojich myšlienok, si na najlepšej ceste zostať múdry vo svojich vlastných očiach.

Božia múdrost, lúbosť a dokonalosť darovaná z milosti prestane formovať tvoj život. Ani Božiu vôľu nepotrebuješ, vtedy si poväčšine ochotný spoliehať sa len na svoju vôľu. Kto sa však denne nenapíje z prameňa vody, ktorú ponúka Pán, chladne a stráca spojenie s prameňom vody prúdiacim k večnému životu.

Nemusíš to hned postrehnúť, ale výhybka je prehodená; Královstvo Božie a jeho spravodlivosť prestáva byť tvou prioritou. Si chameň, naháňaš sa a strácaš sa vo veciach ako všetci naokolo.

Všetci z času na čas prežívame poukušenie, v ktorom neobstojíme.

Spomeňme si na učeníkov: v krátkom čase po zázračnom nasýtení zástupov im Pán musí položiť otázku: „...Co to rozmýšľate medzi sebou, vy ľudia malej viery, že vraj nemáte chleba?“ Včera v ich srdciach horel oheň Božej moci a slávy, a dnes sú v zajatí chladu nedôvery.

Pán ich opakovane viaže na slovo – bezo mňa nemôžete nič urobiť – ale oni často zostávajú v myšlienkach naviazaní len na seba.

Musíme sa pýtať so žalmistom: „Kto však vie o všetkých svojich pooblúdeniach? Očist ma od chýb, ktoré si neuvedomujem“ (Ž 19, 13).

Máme tu tiež slovo: „Vo velkom dome nie sú len zlaté a strieborné nádoby, ale aj drevené a hlinené;

jedny na čestnú, iné na všednú potrebu. Ak sa teda nieko očistí od týchto vecí, bude nádobou posvätenou na čestnú potrebu“ (2Tim 2, 20 – 21a).

Avšak stále platí, že poklad, ktorý sme dostali z milosti, nosíme v hlinenej nádobe. „Kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol“ (1K 10, 12). Len takto sme pripravení na život v pokáni.

Budme vďační, že fenoménom vyhorenia (nehoríš – nežiješ) sa zamestnávame na pôde cirkevného zboru, nie v nejakých kluboch či zošupeniaciach, kde spôsob života určujú chytrí a vplyvní ľudia. Na také miesta sa často nenápadne dostane konkurencia a vzájomné predbiehanie, čo takmer vždy zle vplýva na zastávajúcich, malomyseľných a slabších alebo len na ľudí inak obdarovaných. Ďakujme, že napomínanie k prvej láske a k nežištej obetavosti sa odohráva v cirkvi, ktorej Hlavou je Pán pánov, a On trstinu nalomenú nedolomí a tlejúci knôt neuhasí (Iz 42, 3a).

Aj pri citlivých oblastiach napomínania a povzbudzovania sa v zbere usilujeme na prvom mieste o jednotu Ducha v zväzku pokoja. A kto ide napravovať či napomínať iného, učí sa to robiť ticho, s pokorou, v duchu krotkosti, lebo sa presvedčí, že ani život na duchovnom výslní nie je chránený pred nebadanými zvodmi v osobných pokušeniach.

Pri napomínanií často nedoceňujeme a nevyužívame múdrost zhora, ktorá je okrem iného plná milosrdenstva a dobrého ovocia.

Ak prijmeme dar Božej múdrosti, tak aj človek, ktorého je potrebné pokarhať a napomenúť, sa stane pre nás plnohodnotnou osobou.

„V pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba, a nehladajte

každý len svoj prospech, ale aj prospech iných“ (F 2, 3b – 4).

Páči sa nám obraz, v ktorom apoštol Pavel prirovnáva zbor k telu: „Tak zostavil Boh telo, že zaostalému da väčšiu česť, aby neboli v tele rozkol, ale aby údy navzájom rovnako sa starali o seba. A preto keď trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy...“ (1K 12, 24b – 26a).

A na inom mieste hovorí: „Ved’ ani Kristus nemal záľubu v sebe“ (R 15, 3a). Cenné a drahé je evanjelium, ono má moc aj v tých najmenších detailoch osloboodiť nás od sebastrednosti a od vrodeného egoizmu.

Záverom si povedzme, že marcovou tému Rozsievača sa usilujeme navzájom povzbudiť k životu, ktorý je naším Dobrým Pastierom pripravený pre každého veriaceho: „... a ja som prišiel, aby mali život, a to v hojnej mieri“ (J 10, 10b).

Ale pozor – nikomu z nás nebudе mimovoľne, len tak mechanicky, dávkovaný zhora, musíme po tomto živote túžiť a priať ho v osobnom nasedení.

Krev z Kristových ran nikdy nic nenahradí!

Vlastimil Pospíšil

Jen tato krev nás očistiuje, hŕíchu a poskvrn zbabuje! Co by jí mohlo nahradit? Bláznivý je ten, kdo spoléhá na své skutky či na skutky iných. Bůh nás neslyší kvůli naším skutkům. **Slyší nás** kvůli jedinému skutku, který byl vykonán na kříži, kvůli skutku Kristovy smrti. Postavím-li se pod kříž, snadno se oprostím od svých skutků. Tam vidím, jak nicotný je každý, byť i ten nejlepší a největší můj skutek.

Na Golgotě, na kříži, tam Beránek Boží, Muž bolesti, shliží na zástup lidi a je Mu jich líto. Jsou hladoví, žízní umírají. Pane, čím nakrmíme tyto lidi? Vy jim dejte jist. „Nemohu tento zástup propustit, zhynul by na poušti. Má krev je ten pravý nápoj a mé tělo je chléb života.“

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, nebude lačnět ani žíznit navékys.“

Při pohledu na kříž doznívá ještě lidem v uších burácení zástupu: „Propust nám Barabáše a ukřižuj Ježíše.

My nechceme krále, máme císaře.“ Ta ranní ozvěna se znova vrací, ale nezahluší slova vyřknutá na kříži: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Lidé to slovo neslyší, ale je ho plné nebe.

Bůh Otec mu naslouchá a bude naslouchat, pokud se země bude otáčet kolem slunce, pokud bude člověk na zemi.

Bůh na kříži odsoudil sebe a ospravedlnil člověka, potupil sebe a vyvýšil člověka! Boží Syn se stal synem člověka a člověk se stal synem a dcerou Boží. Těm, kteří Ho přijali, dal moc být Božími dětmi. Tato výměna se udala na kříži!

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil, proč ses ode mne vzdálil?“ Slunce se zatmělo, hvězdy a měsíc hned při rozbrusku dne ztratily svůj lesk. Byla tma.

V tuto chvíli satan „slavil vítězství“. Co se bude dít třetího dne? I kněží se obávali třetího dne.

Satane, předčasně se těšíš z vítězství.

Ježíš je pohřben, uložen do Josefova hrobu. Ke hrobu je přivalen kámen. Kněží znejistili, dostavily se obavy: „Co když učedníci tělo svého Mistra ukradnou a třetího dne bude hrob prázdný? Potom by učedníci mohli tvrdit, že Ježíš vstal z mrtvých. Tento blud bude horší než ten první. Po smrti by tak Ježíš vykonal více než za celý svůj život.“

To nesmíme dopustit! Ke hrobu postavíme římskou stráž, aby ochránila hrob před učedníky. Tělo nesmí z hrobu zmizet!

Pilát vyhověl kněžím a farizeům.

K hrobu postavil vojenskou stráž, která bděla ve dne i v noci, aby se ani náhodou někdo k hrobu nepřiblížil. A vstoupit do hrobu? To už vůbec ne.

Ze soboty na neděli se pojednou

začala chvět země, z nebe andělé sestoupili, strážní zůstali stát jako mrtví.

Andělé odvalili kámen; v hrobě nastal Div a pak ten jas.

Jen se strážní z mrákot „probudili“, rychle na útek se dali. Kněžím zlou zprávu zvěstovali. Ježíš z mrtvých vstal. „Neohlídali jsme přístup k hrobu. Jaký nás čeká trest?“

Kněží velitele podplatili a v Jeruzalémě ohlášili, že Ježíšovi učedníci ho v noci ukradli a na tajném místě pohřbili. Ta falešná zvěst se u mnohých lidí šíří dodnes.

Ježíš slavně z mrtvých vstal, jako Pán a jako Král se před anděly postavil. Nebe slaví vítězství.

Mohutným hlasem se po nebi nese slavné haleluja.

Sláva Ti, Bože, sláva, ať to zní vše-mi věky, všemi ústy andělů i lidí.

Plesej nebe, jásej země, hle, tvůj Král z mrtvých vstal!

Hrob je prázdný!

Ježíš zvítězil nad peklem, nad smrtí.

Satan je vskutku poražen! Ó, plesej dcero sijónská, jásej dcero jeruzalémská, přišel ten, který je plný spasení. Teď do všech končin země lidem hlásej tu zvěst, ať tu zvěst i hluší slyší a němí hlásají, nesou ji kulhaví!

Tou radostnou zprávou ať se nikdo netají a nebojí se nést ji druhým!

Nastal nový den a přiblížil se nový čas. Třebaže člověk Kristu ublížil, vysmíval se mu, zradil, zapřel, na smrt ho odsoudil, přece je Kristus jeho Spasitel! Ten, komu bylo ublíženo, přišel, aby lidi vysvobodil z hříchu, aby je osvobodil ze satanova zajetí.

Plačící ženy ke svému úžasu vzkříšeného Krista potkaly.

On jim vrátil radost, do srdce dal pokoj, poslal je k učedníkům se

vzkazem: „Kristus, náš Pán, žije, vيدěly jsme Ho a to nám řekl: „Nebojte se. Já jsem zvítězil, kdo věří ve mne, má se mnou v nebi díl!“

Zastav se, člověče. Kam kráčíš? Tvé srdce a city jsou chladné, kolem je mráz, všude zebe, každý myslí jen na sebe. Ale nebe od nás tak vzdálené se nám v Kristu stalo tak blízké!

Ježíš se nám staví do cesty, mění naše plány, směr naší cesty, naše chtění, obrací k sobě naše kroky, v našem srdci si staví chrám a oltář. Chce se v něm trvale zabydlet, vládnout v něm.

S Ježíšem do srdce vstupuje jas, pokoj, víra, která hory přenáší, naděje, která trvá až do smrti, láska, která se neztrácí. Do nebe s námi jde!

Nastal nový den, jenž nezačíná východem slunce a nekončí západem. Je to den, jehož Slunce nikdy nezapadá, to Slunce, které vzešlo, je Kristus. Kdo v tom Světle chodí, ten tmu nikdy neuvidí.

Ať mrákota se dostaví, a před oči přijde šero, zhasne naše světlo, avšak Světlo, které v Kristu vzešlo, svítí v časnosti i věčnosti.

Ať se rodíme či umíráme, to Světlo vidíme, neboť tím Světlem a Sluncem je Ježíš, Ten ukřížovaný a třetího dne zmrtvýchvstalý!

To Slunce je Boží Láska, ta Láska je Ježíš Kristus, On je život. „Bůh láska jest.“ Víra i naděje pominou, jen Láska, ta nikdy nepomíne, Láska na kříži zjevená trvá dodnes.

Ten, kdo se s Kristem setkal u prázdného hrobu, tomu se smrt mění v život a hrob již není místem podsvětí, zoufalství a beznaděje. Hrob je prázdný a je místem naděje. Smrt je pohlcena životem.

Kristus je vítěz nad peklem a smrtí.

Pane, dej,
abychom jednou po Tvé pravici stáli,
Tvé svaté jméno věčně velebili,
spolu s nebeštany Tebe slavili.
To z milosti své nám dej,
Nebeským pokojem srdce nám naplníj.

Pane, dej,
abychom na konci svých dnů
slyšeli z Tvých úst:
„Činil jsi dobré, služebníku dobrý a věrný,
nad málem jsi byl věrný,
nad mnohým té ustanovím,
vejdi v radost svého Pána.“

Poselství prázdného hrobu

Nick Lica

Lídé si často na hrobní kámen dávají nějaký slavný citát nebo výrok, který vyjadřuje jejich osobnost. Čím v životě byli, čemu věřili, nebo to, co pokládali za důležité. Když Ježíš Kristus zemřel před více než dvěma tisíci lety, přivalili mu na hrob místo nějakého citátu velký kámen, který byl střežen Římskými vojáky. O Velikonocích si připomínáme to, co se stalo po třech dnech od jeho smrti, a to je jeho vzkříšení. Ano, jeho prázdný hrob mluví více, než nějaký citát, protože je důkazem toho, že Ježíš Kristus je živý. Prázdný hrob k nám mluví i dnes a jeho poselství je:

POSELSTVÍ O VÍTĚZSTVÍ

Byl Pátek a začínala Sobota. Ježíš právě zemřel a s ním zemřelo mnoho snů, které lidé měli. Oni přišli, aby viděli, jestli sestoupí z kříže a ukáže všem, že se nemýlili a že on je ten pravý Mesiáš. Velký Pátek pro ně nebyl velký, protože odcházeli domů zklamaní. Ježíš byl položen do hrobu vytesaného ve skále a tak velmi smutně skončil den pro mnohé, kteří v Pátek očekávali happy end (štastný konec). Ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje, si už v pátek připravily vonné masti a oleje a prvního dne po sobotě šly ke hrobu. Když se přiblížily ke hrobu, zjistily, že je prázdný. Nevěděly, co si mají myslet. Možná, že se spletly, ale najednou se jim zjevili dva andělé, říkouce: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen!“ Poselství prázdného hrobu je poselstvím o vítězství nad smrtí. To je ten zázrak, na který čekali, ale nestal se, když oni chtěli, nýbrž když Pán Bůh chtěl. Prvního dne po sobotě by málodko čekal, že se může něco stát. Každý se možná vzpamatovával ze smutného víkendu na Golgotském kříži. V neděli se však stal největší zázrak, který se udál v Jeruzalémě. Ježíš zvítězil nad smrtí – vstal z hrobu, protože Bůh ho vzkřísil. Smrt už není ten strašlivý a tajuplný nepřítel. Smrt byla přemožena. A to je velikonoční poselství: Ježíš Kristus je živý! Smrt pohltila od Adama už tolik lidí a nikdo, kromě Ježíše nad smrtí nezvítězil. **Ježíšův hrob je na světě jedinečný, protože Ježíšovo tělo tam není. On vstal z mrtvých podle písem, aby dal věčný život každému, kdo v něho věří. Poselství prázdného hrobu je také:**

POSELSTVÍ O NADĚJI

Hroby na hřbitově jsou poselstvím

smutku, pláče a připomínky, že člověk je prach a v prach se navráti. Obvykle, když jsme u hrobu někoho, koho jsme měli rádi, vrací se nám ten člověk ve vzpomínkách, a jako bychom ho viděli před sebou, jak mluví a je plný života, ale žel jsou to jenom vzpomínky. Tak i ženy šly první den po sobotě ke hrobu toho, kterého měly rády, a kterého následovaly.

Ale byly bezradné a muselo jim být dvakrát smutno. Jednou proto, že Pán Ježíš zemřel a teď ho ani nemožou nalézt mrtvého. Ale andělé jim řekli: „Proč hledáte živého tam, kde jsou jen mrtví?“

Všechny hroby jsou plné mrtvých lidí, ale hrob Pána Ježíše je prázdný a to je poselství a naděje pro tento svět. Ježíš ukázal celému světu, že existuje život i za hrobem a jeho prázdný hrob je toho důkazem. Mnoha lidem tato slova připadají jako blouznění a nevěří tomu. Ale Petr se rozběhl k hrobu a viděl, že je to pravda: Ježíš žije! Jestli je někdo nadějí tohoto hříšného světa, je to Ježíš Kristus, protože On zemřel a vstal z mrtvých, a kdo v něho věří a přijímá tuto pravdu, má jistotu, že jednou bude ve slávě s ním. Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“

Věříš tomu? Být živ i po smrti je otázka víry v Ježíše zde na zemi. Jenom ON mohl říci taková slova. Proto smrt není pro věřícího člověka konec naděje, ale je přechod ze smrti k věčnému životu.

A o tom je velikonoční zvěst: Ježíš byl vzkříšen a je nadějí pro každého, kdo v něho věří.

POSELSTVÍ O RADOSTI

Prázdný hrob je nejen poselstvím o vítězství a naději, ale také poselstvím o radosti. Jestli pátek byl dnem smutku, pak neděle je den vzkříšení a den radosti. Učedníci už se nemusí stydět, že následovali mrtvého Mesiáše, ale mohou vyjít ven ze skryše a stát se oznamovateli jeho vzkříšení. Kámen byl odvalen ne proto, aby Ježíš mohl ven z hrobu, ale aby učedníci mohli jít dovnitř a přesvědčit se, že Ježíš tam není. Pán Bůh odvalil kámen ne proto, aby Jeho Syn mohl vstát z hrobu, ale abychom my věděli, že on tam už není. A to je důvod

k radosti pro Kristovu církev všude po světě. To, co Pán Bůh chce, je, abychom se scházeli každou neděli a oslavovali Kristovo vzkříšení. Pro některé lidi vzkříšení není tak důležité, a proto, si to připomínají jen jednou za rok a někteří možná vůbec. Římanům a veleknězům Ježíšovo vzkříšení nezpůsobilo radost, ale starost. Přemýšleli, jak tuto pravdu zatajit podplacením vojáků, kteří hlídali hrob. Ale vzkříšení se nedá zatajit, tak jako se nedala zatajit smrt. Prázdný hrob je poselstvím také o radosti, že uctíváme živého Boha. Většina světových náboženství uctívá nějakého velkého, ale mrtvého vůdce, zakladatele nebo filozofa. Křesťanství prohlašuje svoji víru v živého a zmrvýchvstalého Spasitele.

Jeden misionář vysvětloval tuto pravdu nějakým lidem takto: „Představme si, že cestují a dostanu se na místo, kde se cesta rozdvojuje na dva směry. Hledám tam nějakého průvodce a najdu tam dva: jeden je mrtvý a jeden živý. Kterého z nich by se měl se zeptat na směr, mrtvého nebo živého?“ Lidé mu odpovídali: „Živého!“ Potom misionář řekl: „Proč následujete vůdce, který je mrtvý, místo Krista, který je živý?“ My nemáme mrtvého Boha, nýbrž živého. My nemusíme chodit k hrobu a litovat Kristovu smrt, ale můžeme chodit k hrobu a radovat se z jeho vzkříšení.

Milý čtenáři, na závěr tě chci vyzvat k přemýšlení nad smyslem Velikonoc. Nejsou jen tradicí a svátkem, který se každoročně opakuje. Nesou velké poselství pro život a budoucnost každého z nás. Středem Velikonoc je smrt a vzkříšení Ježíše Krista. To vše se stalo o Velikonocích z lásky k tobě.

Ano, Bůh tě miluje a chce ti dát svobodu z otroctví hříchu. Proto věř v Ježíše Krista, rozhodni se pro Něho a On ti dá vítězství nad smrtí, naději v každé situaci a trvající radost.

Nezanedbávej své bdění na modlitbách

David Wilkerson

Pán Bůh se chce ujistit, že je tvé srdce odhodlané k výtrvalosti, bez ohledu na to, jak dlouho čekáš na Boží odpověď. Pán Ježíš nám dal podobenství, aby ukázal, že Pán Bůh vyčkává kvůli nám, abychom se rozhodli nepřestávat.

Je to podobenství o vdově ve finanční tísni, která neustále chodila za soudcem a žádala spravedlnost (viz Lukáš 18, 2–8). Soudce nakonec vdovině žádosti vyhověl, ale jen proto, že se nechtěl vyčerpat jejími neustálými prosbami.

„Dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedá pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit, a nakonec mě umoří“ (verš 5). Pán Ježíš dodává: *„Což teprve Bůh! Nezjedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane“* (verše 7–8).

Ríkáš: „Ale nevypadá to snad tak, že si Ježíš v těchto verších odporuje? Nejprve říká, že Bůh „prodlévá s pomocí“, a potom zas říká, že „se nás brzo zastane“.

Většina z nás si tyto verše vykládá naprosto mylně. Pán Ježíš nemluví o otálení po dlouhou dobu – vůbec ne! Ríká, že Pán Bůh nám chce rychle odpovědět, avšak „snáší něco,“ co volá po trpělivosti z Jeho strany. Ríká: „Budu se muset smířit s tou věcí, kterou vidím ve tvém srdci. Budu muset prodlévat, dokud nebudeš ochoten ji odložit, abych ti mohl odpovědět.“

Když se ohléduz pátky na některé věci, pro které jsem setrvával na modlitbách, vidím, že Pán říkal: „Držím tu tvoji žádost a nastavuj ji jako zrcadlo. A jejím prostřednictvím ti ukážu, co je hluboko ve tvém srdci.“

Viděl jsem pochybnosti... strach... nevíru... věci, které mne přiměly vrhnout se Pánu Ježíši k nohám a volat: „Pane, už mne ta odpověď nezajímá, pouze mi odeber tohoto ducha. Nechci tě zpochybňovat.“

Nejtěžší částí víry je poslední půlhodina. Když to vypadá, že Pán Bůh neodpovídá, vzdáváme se a věnujeme se něčemu jinému. Myslíme si, že se odevzdáváme Boží prozretel-

nosti a že jsme závislí na jeho svrchované vůli. Ríkáme: „Dobре, Pane Bože, určitě jsi to nakonec nechtěl.“

Ne! To není tím, co Pán Bůh zamýšlel.

Když se modlíš o zřejmou Boží vůli – např. za spásu rodiny – máš plné právo vytrvat a nikdy to nevzdat, dokud Pán Ježíš neodpoví.

Ježíš povedal, že jedno je potrebné a že Mária si vyvolila dobrý podiel, keď si sadla a počúvala Jeho slová (Luk 11, 28). Preto aj volá: „Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhat a ste prefažení; ja vám dám odpočinut. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie pre svoje duše. Ved moje jarmo je príjemné a bremeno ľahké“ (Mat 11, 28 – 30).

Ladenie našich myslí a príprava na praktický život sa deje vo chvíľach stíšenia na modlitbách a pri Božom slove.

Tam poznávame, čo v našom živote nie je správne, čo potrebujeme zmeniť, tam dostávame aj novú silu, usmernenie a svetlo do života.

To je celoživotný proces, ktorý sa rozvíja podľa toho, kolko času a úsilia mu venujeme.

Podobne ako dobre naladený hudobný nástroj, ktorý znie v rukách hudobníka krásnou melódiou, podfarbenou zaujímavými harmonickými spojmi v primeranom rytmie a zaujme ucho poslucháčov, tak aj život premieňaný Božím slovom pod vedením Svätého Ducha osloví naše okolie.

Pretože harmónia, súlad, návrat k pôvodnému dokonalému stavu Božieho stvorenstva je v podstate túžbou každého ľudského srdca.

Ladenie

Lubomír Počai

Raz ma pozvali ohodnotiť cenu klavíra, ktorý bol na predaj, kedže syn majiteľov klavíra nechcel na ňom hrať.

Ked som si sadol za nástroj, hned po zaznení prvých tónov som zistil, že tak hrozne rozladený klavír som ešte asi nepočul a na takomto by som určite ani ja nechcel hrať. Boli však časy, ked aj tento klavír bol nový a krásne naladený. Tak to bolo aj so stvorením sveta.

Všetky podmienky pre život na tejto zemi boli dokonale nastavené,

mysel' človeka nádherne zladená s myslením Božím.

Biblia hovorí, že Boh videl, že všetko, čo utvoril, bolo veľmi dobré (1M 1, 31). V tretej kapitole však čítame, že Boží nepriateľ diabol oklamal človeka a naviedol ho, aby túto krásnu harmóniu narušil.

Dôsledky boli hrozné: neprávost, krivdy, bolesti, trápenie, beznádej, večné zahynutie... Boh preto poslal svojho Syna, aby ľudstvo vyslobodil a udal mu správny tón. „Ved Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život“ (J 3, 16). Ten správny tón neudáva svet, ale Boží Syn, Spasiteľ sveta, Pán Ježíš Kristus preto, aby sme vďaka Jeho smrti a vzkrieseniu mohli dosiahnuť pôvodný súlad. To sa volá v Písme duchovný rast, posvätenie...

Božou vôľou nie je, aby sme ešte viacej pracovali s naším rozladeným myslením, hodnotami, prioritami, rozptýleným zameraním a cielmi, akokolvek úprimne by sme to mysleli.

Samotná úprimnosť nestačí! Rozladený nástroj naozaj nikoho nezaujme. Božou vôľou je naše posvätenie (1Tes 4, 3). Preto Pán

Kdybychom v těchto posledních hodinách byli v Getsemane a Ježíš by se nás zeptal: „Co mám dělat?“, většina z nás by odpověděla: „Uteč, Ježíš! Zmizni odsud! Přijdou si pro tebe!“ Ale On neutekl. On se modlil. „Tu s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: „Počkejte zatím zde, já půjdu dál, abych se modlil.“ Vzal s sebou Petra a oba syny Zebedeovy; tu na něho padl zármutek a úzkost. Tehdy jim řekl: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“

Uloopení svobody

Ježíš věděl, co se stane. Jeho život končí. Když se krátce před svým zajetím modlil v Getsemane, poznal, že jeho přesýpací hodiny běží stále rychleji. Zůstalo mu jen ještě několik minut svobody. Věděl, že ho Jidáš už zradil. Věděl, že vojáci se už vydali na cestu, aby ho zajali. A také věděl, že bude stát před Pilátem a bude ukřížován.

Představte si ten boj, který zuřil v jeho duši. Verše, které čteme o posledních hodinách Krista o Velikonocích, jsou většině z nás tak důvěrně známé, že lehce přehlédneme intenzitu jeho boje. Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana stranou; tu na něho padl zármutek a úzkost. A pak jim řekl: „Má duše je smutná až k smrti.“ Potom od nich poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Mt. 26, 39).

To jsou naléhavá slova. Je to skutečně stejný muž, který před několika minutami řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje a neděsi“ (J 4, 27).

A nyní byl sám plný úzkosti, strachu a duševní trýzně. Proč? Protože měl strach ze smrti na kříži?

Brutální smrt

To by byl dodatečný důvod, protože ukřížování bylo brutální formou smrti. Ukřížování nebylo vynálezem Římanů. Převzali je od barbarských kmeneů na hranicích říše. Bylo dovoleno jen v extrémních případech – u otroků, vyvržených, nebo těch, kteří byli pokládáni za odpad společnosti. Rímský filozof Cicero označil ukřížování jako nejhorznější a nejodpornejší trest.

Avšak hrůza kříže – tělesný boj se smrtí, před kterým Ježíš stál – byl jen symbolem hlubšího duševního utr-

A přesýpací hodiny běží stále rychleji

pení, které v něm rozpoutalo vnitřní zápas. V této chvíli stál Ježíš v getsemanské zahradě na okraji pekla. Věděl, že v několika hodinách bude uvřen do této propasti.

Také věděl, že před ním nestojí jen kříž s tělesnou trýzní a bolestí, ale také útrapy samého pekla.

To všechno si Ježíš nezasloužil. My to víme. Na kříži vzal hříchy celého světa na sebe. Vzal na sebe nejen naše hříchy, ale také naše odsouzení, naši smrt, naše peklo. Ježíš se modlil: „Otče můj, není-li možné, aby mne mine tento kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“

Nezapomeňme na to, kdo Ježíš byl a kdo Ježíš je – věčný Boží Syn. On byl vždy čistý, neposkvrněný žádným hříchem. Nikdy nebyla chvíle, kdy by jeho společenství s Bohem bylo narušeno. Nyní se to změní. Náhle se stane Ten, který byl čistým, nečistý, protože naše hříchy jsou na něj vloženy. Náhle byl Ten, který měl věčné společenství s Otcem, z něho vytržen.

Nechci

Ježíš nepoužil slovo „kalich“ lehce. Tento pojem byl použit ve Starém zákoně, když se jednalo o Boží soud nad hříchem. Příklad: Jr 25, 15–18: „Toto mi řekl Hospodin, Bůh Izraele: „Vezmi z mé ruky číši vína rozhořčení a napoj jím všechny pronárody, k nimž tě posílám, ať pijí a vrávorají a třeští před mečem, který mezi ně pošlu!“ Vzal jsem číši z Hospodinovy ruky a napojil jsem všechny pronárody, k nimž mě Hospodin poslal: Jeruzalém i judská města, jeho krále, jeho velmože, abych je obrátil v trosky, aby vzbuzoval úděs, posměch a zlorečení.“

To je druh kalicha, z kterého musel Ježíš pít – kalich plný hrůzy a

výsměchu – neboť On vzal na sebe naše hříchy, náš soud, naše peklo.

Proč to Ježíš učinil? Protože nás miluje. Neexistuje jiné vysvětlení pro událost na kříži. Kříž je největším důkazem jeho lásky. On, který byl bez hříchu, vzal náš hřich na sebe. Jádrem evangelia, které církve po staletí až do příchodu Krista zvěstuje, je skutečnost, že Ježíš zemřel za nás. To je naše jistota a bezpečí. Ježíš zemřel na našem místě a drží nás.

Kristus stál na okraji pekla. On řekl: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich“ (Mt 26, 39). A odpověď zněla: „Není jiné cesty.“

Bděte

Ježíš byl v nejhorších útrapách smrti, o kterých kdy čteme v Novém zákoně. A kde byli jeho učedníci? Třikrát šel Ježíš za nimi a našel je vždy spící. Spali a nevšimli si, že se odehrává neuvěřitelný boj. Satan se pokoušel odvést Ježíše od úlohy, kterou Ho pověřil Bůh. Nejdůležitější událost v životě lidstva probíhala – a oni spali.

Jak je snadné chovat se jako učedníci. Jak je snadné zaspat to, co Ježíš pro nás učinil. Život křesťana je životem dynamickým – není něčím statickým, co se nepohne. Boží touhou je formovat nás dle svého obrazu a proměnit. Jak je snadné promeškat to, co chce Bůh při nás učinit.

Snad jsou Velikonoce dobou, ve které se k Bohu nově zcela obrátíme. A připomínejme si, že Ježíš byl připraven vzít na sebe soud i peklo. A přece šel vpřed. **Je to drahá milost – stála našeho Záchrance všechno.**

John Akers
Idea, přeložila E.T.

Velkonočné zamyslenie

Juraj Pribula

Prebezmála štyri desiatky rokov som na Kvetnú nedelu navštívil jeden zbor. Tešil som sa na spoločenstvo viery a lásku bratov a sestier, no prišiel som do napätej situácie. Bratia a sestry sa nevedeli dohodnúť, či na velkonočnú nedelu majú k Večeri Pánovej použiť sviatočný chlieb, teda nekvasený, alebo chlieb nás každodenný, teda kvasený. Čakali odo mňa, mladého kazateľa, rozhodné, či ako oni vrávili, „krajnô“ slovo. Vo svojom vnútri, vo svojej duši som „kričal k Hospodinovi“. Prosil som o múdrost, aby som svojím zásahom do situácie nerozdelil zbor ešte viac, a pritom som chcel zostať verný Písmu. Bolo mi jasné, že cirkev nie je Izrael, spomínajúci na slávne vyvedenie z Egypta, ale je to spoločenstvo spomínajúce na utrpenie, smrť a slávne vzkriesenie svojho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. V tej nepríjemnej situácii som si spomenul na staršiu duchovnú pieseň, kde autor s radostou vyznáva: „**Aj za mňa, aj za mňa Ježiš na kríži mrel ...**“

Bolo mi jasné, že pre cirkev nie je rozhodujúce to, čo vytvára rámec pašijových udalostí, ale to, čo všetko Boží Syn konal, prežil, povedal pre naše spasenie. Sú to nádherné a sväté udalosti, ktoré si pripomíname vo velkonočnom týždni. Nechceme na žiadnu z nich pozabudnúť, lebo cieľom toho všetkého je naše spasenie. Cím som starší, tým je pre mňa stále viac dôležitejšie to jediné: „... aj za mňa, aj za mňa...“ Všetka nádhera pašiových udalostí bez osobnej viery v Spasiteľa a bez spasenia mi neprispeje k večnému životu. Kristovo utrpenie, smrť a vzkriesenie sa udiali, aby naše hriechy boli pred tvárou Najvyššieho anulované, aby sme získali odpustenie hriechov a život večný. Bez osobnej viery sú velkonočné sviatky pre nás len cirkevnou slávnosťou, a nie základným kameňom nového života. „**Pán Boh je láska, dal nás vykúpiť...**“

Podme za Pánom Ježišom do Getsemanskej záhrady, kde Jeho učenici v rozhodujúcej chvíli ospali. Ano, to sme aj my, keď miesto modlitebného sústredenia sa myslíme na niečo úplne iné. Miesto duchovného zápasu o rozpoznanie Božej vôle v osobnom živote, či živote cirkevi, máme iné, „dôležitejšie úlohy“. Čo všetko je pre nás dôležitejšie ako Ježiš Kristus a Jeho pranie?

Môžeme zájsť v mysli s Petrom za

Ježišom do domu velkňaza Kajfáša, kde náboženskí predstavitelia židovského národa riešia závažnú otázku, či Ježiš Nazaretský je Mesiáš, teda Christos, alebo nie. Ich politicko-spoločenské záujmy predznamenali aj ich rozhodnutie: potupiť, odsúdiť a výdať Ježiša rímskej vojenskej moci na vykonanie popravy. Ježišove znamenia, „zázraky“ a mnohé činy lásky prejavene bedárom i spoločensky vyšie postaveným rodinám ich nepresvedčili o Jeho nebeskom pôvode, a teda aj poslaní. Aj my sme medzi tými, čo považujú tzv. dobro „národa“ za prednejšie, než nový život v Kristu? Kolko tzv. veľkých úloh, ktoré máme vyriešiť a doviest do konca, je pred nami? Ale počítame pri nich s Pánom Ježišom, alebo len so svojimi schopnosťami? Aj my patríme medzi tých, čo rozhodujú o svojej budúnosti a budúnosti svojich rodín bez Krista? Ó, aká hrôza žiť „bez Boha na svete“.

Evanjelista Ján, krásne a obšírnejšie než ostatní evanjelisti, popisuje Ježišov súd pred štátou mocou. Počujeme kričať zástupy: **Jeho krv na nás a na naše deti.** Vieme, že prokurátor Pilát nenašiel na Nom žiadnu vinu, pre ktorú by mal byť odsúdený, ale pre zástupy je nežiaduci. Postmoderné 21. storočie považuje tiež Kristove zásady a učenie za nevhodné do dnešného sveta! Preč s tými poverami! Pohan Pilát i nám hovorí o Ježišovi Nazaretskom: **Ecce homo! Ajhla človek!** Ale život a učenie Ježiša Krista sa nám zdá byť nedosiahnutelné. Radšej relativizujeme všetky biblické duchovné zásady a žijeme podľa svojich noriem. Radšej bez Ježiša, než žiť s Ním a podľa Jeho príkladu.

Ked sledujeme Ježišovu cestu od „večeradla“ na kríž a do hrobu, počujeme Jeho slová určené dcérám Jeruzalema, ale i nám: **Neplačte nado mnou, ale radšej pláchte nad sebou**

a svojimi deťmi. Ježiš, v bezmocnej situácii - tak to vidíme my okolostojaci, zostáva zvrchovaným Pánom a radí nám, aby sme hľadeli v pokáni na seba a svoje rodiny. Je dôležité, aby sme získali pravý a podstatný úžitok z Kristovej smrti, a nielen spoluúčasť na nálade davu. Viera nie je spoločenské konanie a rozhodovanie sa, ale je to osobný kontakt s Ježišom Kristom, je to vyznanie svojich hriechov pred Ním a Jemu. Viera je získanie jedine správneho úžitku z Kristovej smrti.

Ked stojíme so zástupmi na Golgotte, tak počujeme snáď najdôležitejšie Ježišove slová: **Otče, odpust im, lebo nevedia, čo robia.** Len v Ježišovej blízkosti môžeme vidieť svoje mnohé nerozumné, hrievne, či smrtonosné rozhodovanie a konanie. On nám ponúka odpustenie hriechov. A my? Ježišova ponuka patrí tým, čo sú s Ním, aj tým, čo sú proti Nemu. On nás všetkých vidí ako tých, čo potrebujú odpustenie, teda spasenie. On nás nerozdelenie na rôzne skupiny, ale nás všetkých pozýva „domov, na Otcovo srdce“. Nás život viery ukáže či patríme len formálne k tým, čo sú okolo Noho, alebo Mu patríme celým svojím srdcom.

Vzkriesený Kristus a Pán sa pyta svojho učeníka Petra: **Šimon syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?**

Peter odpovedá kladne, napriek tomu, že zaprel Krista. Vie, že Kristovo milosť a láska k nemu je väčšia ako jeho nedostatky a chyby.

Je možné, že si nenasledovala Pána dôsledne a s láskou, ale nezabúdaj, že On ta stále miluje. Môžeme oprávnenie pochybovať o sebe, ale nemáme dôvod, či právo pochybovať o Jeho láske.

Nedaj si vziať istotu, že On zomrel aj za teba, kvôli tvojim previneniam a pre tvoje spasenie a večný život.

Sviatočné dni boli, sú a budú sa opakovať. Ale tvoju i moju príležitosť k spaseniu nenechajme zaniknúť v množstve povrchových, formálnych spomienok na velkonočné sviatky.

Díky Bohu věřím

Stanislava Štingl

Jmenuji se Stanislava Štingl a byla jsem vychována v ateistické rodině. Do roku 1991 jsem žila s rodinou v městečku Petrinji, ve vnitrozemí Chorvatska. Začátkem občanské války v zemích bývalé Jugoslavie byla celá moje rodina přinucena z Petrinje utéci, protože nám šlo o život. Válka znemožnila i moje další studium. V té době se naskytla možnost pokračovat ve studiu v Rovinji, v přímořské části Chorvatska. Tato oblast válečným strádáním pojmenovaná nebyla.

Jako uprchlíci jsme byli ubytováni v hotelech a v kempech. Mělo to být jen dočasným řešením, než se situace doma stabilizuje, ale nakonec zde žijeme dodnes. Rozhodli jsme se zůstat v Rovinji, protože nás dům byl bombardován zničen.

Bůh použil práce misionářů k mému obrácení

Do Rovinje přijela skupina misionářů z organizace "Operation mobilization" – OM team, převážně mladí lidé z celého světa. Denně nás, uprchlíky, navštěvovali v kempech a mluvili s námi o Ježíši. Nevěřila jsem, že Bůh existuje, ale ráda jsem chodila do jejich jazykové školy, kde jsme si také povídali o Bohu.

Naskytla se mi možnost simultánního překladu kazání v lokální církvi (Evandeoska crkva), kterou zpočátku vedl Američan. Nabídku jsem s radostí přijala, ačkoliv jsem tehdy ještě obrácená nebyla.

Také jsem dávala lekce chorvatštiny členům OM teamu, kteří se chtěli učit chorvatsky, a přitom jsem se obzvlášť sblížila s dívkou z Finska jménem Katri. Katri mi darovala první Bibli, kterou mám dodnes. Učila jsem ji chorvatskému jazyku a ona mi odkrývala, kdo je Bůh. Netrvalo dlouho a nechala jsem se pokrtít. Toto období mého života bylo opravdu hezké a bezstarostné.

Lákadla světa

Žel, můj vztah s Bohem se dále neprohluboval a zůstal pouze povrchní. Členové OM teamu se pomalu začali vracet do svých domovů a nastal čas rozloučit se i s Katri. Toto odloučení mne hluboce zasáhlo. S nikým jsem se tolik nesblížila. I dál jsem chodila na nedělní bohoslužby, ale Bibli jsem pravidelně nečetla, ani jsem nebudovala vztahy se sourozenci v církvi. Moje úzkostné starosti o zaměstnání, peníze a moje potřeba jít ještě za jiným druhem lásky (partnerské) pomalu, ale jistě udusily Slovo, které bylo zaseto.

Nespokojenost a zklamání

Výsledkem byla nespokojenost a

zklamání z toho, co mi církev a Bůh nabízí. Byla jsem přesvědčená, že se Bůh nepostaral o moje existenční potřeby. K tomu jsem cítila tlak okolí. Nikdo ne-trpěl nouzí, měli zaměstnání, peníze, majetek, svého ideálního partnera. Po tom jsem také toužila a dokonce jsem si myslela, že na to mám nárok, že si to zasloužím. Tyto věci se staly středem mého zájmu.

Odloučení od Boha

Do církve jsem chodila stále méně a víc jsem žila ve světě. K Bohu jsem se otočila zády.

Tento můj stav trval více než 10 let a to je mnohem déle než můj život s Bohem před tím. Mohu říct, že během těch deseti let jsem uskutečnila všechny své úmysly: Našla jsem stálé a dobře placené zaměstnání, po roce a půl jsem začala chodit se svým šéfem, i když je ode mne o 30 let starší. Ženatý nebyl a děti neměl. Rozhodli jsme se (přes velkou nelibost mých rodičů, zejména mamky) pro společný život v mimomanželském svazku a koupili jsme byt na hypotéku. I když jsme byli předmětem pomluv pro celé město, nevzdali jsme se jeden druhého. Po čtyřech letech společného života (v r. 2003) se nám narodil první syn Marko a šestnáct měsíců po Markovi se narodil syn Boris. Markovi však lékaři diagnostikovali ADHD syndrom, což je porucha pozornosti a koncentrace s hyperaktivitou. Několik let jsme žili bezstarostně a příjemně, jelikož firma mého muže si vedla skvěle. Avšak naši velkou chybou bylo, že jsme se v této době blahobytu nenaučili šetřit na horší časy. Ekonomická krize se nevyhnula ani nám a firma začala stagnovat. Zákazníci byli čím dál tím víc platebně neschopní a dluhy se ve společnosti, kde vládla vzájemná zadluženost, jen hromadily. Dokud to ještě bylo možné, brali jsme si hypotéky, abychom jimi mohli splácat jiné půjčky. Po nějaké době jsme už nezvládali vše splácat, účty nám byly zablokovány a na byt byla uvalena exekuce. Při tom všem můj partner onemocněl karcinomem hrtnu, a proto mu musela být část operativně odstraněna. Díky tomu se stal invalidou. Brzy poté byl nucen firmu kvůli její prodělenosti zavřít. Neměl na vybranou. Musel odejít do invalidního důchodu.

A znova obrácení k Bohu

Tonuli jsme hlouběji a hlouběji ve finanční krizi. Stále intenzivněji jsem si začínala uvědomovat nesmyslnost všeho toho, co jsem do té doby udělala. Litovala jsem všeho, o co jsem se tak pilně snažila, na co jsem spoléhala. Přemýšlela jsem o prázdnotě života s člověkem, který je pyšný na to, že je ateistou, a o smysluplnosti výchovy dětí v takovém prostředí.

Ve svém trápení a bídě jsem zaúpěla k Hospodinu a On mne znova vyvedl ze tmy do svého podivuhodného světla, stejně jako v ten válečný rok, kdy se celá budoucnost zdála tak nejistá. Hledala jsem smysl života a Boha nejdříve cestou dopisních biblických kurzů, dále kontakty s lidmi z církve až do chvíle, kdy jsem se v létě r. 2010 konečně vrátila do společenství církve, kam patřím. Po svém návratu jsem zjistila, že se za mne sourozenci celé ty roky modlili.

Partner mi nikdy nebránil ve víře v Boha. Ale na druhé straně k jeho obrácení nepomohly ani naše mnohé rozhovory o Bohu a o potřebě obrácení. Zůstal i nadále vůči Bohu zatvrzely a na svou stranu přetáhl i našeho staršího syna. Mladší syn uvěřil v živého Boha a rozhodl se chodit na bohoslužbu.

Život v důvěře

Dnes, v roce 2013, žije s nevěřícím člověkem, který vyjadřuje stále méně porozumění pro moji víru, s dvěma dětmi, z nichž jedno věří v Boží existenci a druhé v Něj nevěří.

Díky Boží milosti žijeme stále ještě v bytě, ze kterého se však budeme muset dříve či později vystěhovat, protože za něj nemůžeme splácat hypotéku. Žijeme z velmi skromných příjmů, ale mohu říct, že dnes znám díky všem útrapám Boha mnohem lépe, než kdysi. Dnes také Bohu důvěřuji více, než kdy jindy.

Vím jistě, že už nechci sloužit ani bohatství ani chtíči, ale živému Bohu. Vím, že v tom mám podporu svých sourozenců v Kristu. Poznala jsem, jak jsem drahocenná v Božích očích a naučila se (a stále se ještě učím) žít pokorně a vděčně.

Společně s mladším synem a celou církví se pravidelně modlíme za obrácení a záchrannu manžela a staršího syna, také rodičů a všech našich blížních, kteří stále nejsou spaseni.

Mým dalším krokem bude, pokud bude můj partner souhlasit, ukončení našeho mimomanželského svazku, ve kterém žijeme již 12 let a uzavření zákononného manželství.

Jen Bůh ví, jestli jsem tím vším musela projít, abych se k Němu konečně vrátila, nebo to mohlo být všechno lehčí a jednodušší.

Jedno je ale jisté - Bůh mi nikdy ne-přestal prokazovat věrnost, trpělivost a milosrdenství. Věřím Mu a vím, že On má ty nejlepší plány pro mne i mou rodinu.

On je moje útočiště, moje síla, naděje, radost a pokoj.

Střez svou náklonnost k Němu

David Wilkerson

„Proto si vzpomeň, odkud jsi odpadl, čiň pokání a dřívější skutky. Nebudeš-li činit pokání, přídu k tobě a pohnu tvým svícenem z jeho místa.“

(Zjevení 2, 5)

Pán Ježíš říká: „Vrať se v mysli k tomu, kým jsi byl, když jsem tě spasil. Radoval ses z toho, že jsem přišel přebývat ve tvém srdci! Nemohl ses dočkat, až bude neděle, a ty půjdeš do kostela. Všechn svůj volný čas jsi trávil hloubáním nad Mým Slovem a učil ses o Mé lásce k tobě.

Nikdy jsi nepovažoval modlitbu za břemeno, protože jsem ti byl vším. Miloval jsi Mne víc než samotný život.

Ale teď jsi od toho všeho odpadl. Nyní zabíráš tak málo tvého času,

tak málo tvé pozornosti. Tvůj vztah ke Mně ochladl. Ve tvém srdci je něco jiného!“ Podívej se na vážné varování v tomto verši: „Nebudeš-li činit pokání, přídu k tobě a pohnu tvým svícenem z jeho místa.“

Po mnoho let se teologové snažili toto varování zmírnit, ve snaze ho změnit. Ale nelze je zmírnit – znamená přesně to, co říká.

Pán Ježíš nám říká: „Tvrdíš-li, že māš Boží oheň, a přesto již nejsem touhou tvého srdce, odejmou od tebe veškeré světlo, které ti zbývá! Nehledě na to, jaké dobré skutky pro mne snad konáš, nebudeš již Mým svědkem. Prostě neoceníš nic z toho, co činiš, protože jsi ztratil svou lásku ke Mně.“ Je tvá láska k Pánu Ježíši výlučná? Děláš si pravidelně čas na to, abys byl s Ním? Nebo se do tvého

srdce vkrádají jiné věci a podmaňují si tvé myšlenky a sympatie?

Pán Ježíš ti říká právě teď, abys činil pokání a začal znovu. Chce, aby ses zastavil a uplatnil: „Počkej chvíliku. Vidím, jak se tahle věc vkrádá do mého života a olupuje mne o mou výlučnou lásku k Pánu Ježíši. Nemohu připustit, aby to nadále pokračovalo. Pane, odpusť mi! Znovu zapal mou svíci.“

Dnes se vrať ke své první lásce.

Požádej Krista o milost a sílu, abys začal znovu střežit svou náklonnost k němu.

Zdroj: worldchallenge

Boží přízeň vede k nebezpečnému životu

Gary Wilkerson

Anděl Gabriel přišel k Marii, Ježíšově matce, a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ Ona se nad těmi slovy velmi razila a uvažovala, co ten pozdrav znamená.“

(Lukáš 1, 28–29)

Myslím, že Marie byla zaražená, když k ní anděl promluvil, protože znala dějiny svého lidu. Věděla, co se stalo Izraelcům, kteří získali Boží přízeň. Jejich život byl opravdu požehnaný, ale ne vždy příjemný.

Vzpomeňte si na tyto příklady: Ábel získal Boží přízeň skrze svůj obětní dar. Ale jeho bratr Kain na něj žárlil, protože jeho si Hospodin neoblíbil – a Abel za to zaplatil životem.

Noe také získal Boží přízeň. Žil spravedlivým životem mezi zlým pokolením a byl ušetřen ničivé povodně. Ta však smetla i veškeré jeho pohodlí. Příběh

o postavení archy není dětskou pochádkou, nýbrž smutným vyprávěním o soudu nad celým světem. Ačkoliv Noe se svou rodinou přežil, ztratili vše, co jim bylo drahé.

I Lot získal Boží přízeň a unikl soudu nad Sodomou. Hospodin ho vysvobodil z města, na něž se valila strašlivá zkáza. Ale při útěku Lot také ztratil vše, co mu bylo drahé, včetně své ženy.

Josef získal Boží přízeň a Hospodin mu zehnal prorockými sny. Ale dar, který značil Boží přízeň, zároveň rozlobil Josefov blízké.

Boží přízeň je nebezpečná – a Marie to věděla. Židovské Písmo to ukazovalo jasně příběh za příběhem: Hospodinova přízeň může být doprovázena nebezpečím, strastmi, útiskem, pronásledováním, bolestí a utrpením. Je smutné, že mnoho amerických církví to nebene na vědomí. Spousta kazatelů učí, že Boží přízeň znamená žít bohatý, úspěšný život s pěkným autem či domem, žádné pronásledování, žádné obtíže, ale život stále na vrcholu.

Marie tomu rozuměla lépe a odrazilo se to v její odpovědi Gabrielovi: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“ (Lukáš 1,38).

Takto chci reagovat i já! Ať je Boží přízeň jakkoli nebezpečná, nechci ji vyměnit za jednoduchý, pohodlný život. Nechci žít bez nesnází, znamená-li to minout Jeho přízeň.

Ešte som sa nenaučil čakať

Pane

ešte som sa nenaučil čakať.

Hoci zdá sa

prešli stáročia

Tvoje mlyny melú pomalšie
ako moje čakanie.

Ešte stále neviem pohŕdať
zbytočnosťami

ktoré sa tak pekne ligocú
žiadostivo vábia

no odvádzajú od pravdy.

Tvoj pokoj nezakotvil
natrvalo vo mne.

Stále sa mám čo zdokonaľovať
a učiť.

Obraz ešte nie je hotový
Tvoj obraz, Pane.

Miloš Kondač

Ježíš má v rukou veškerou moc

Řekl:

**„Je mi dána veškerá moc
na nebi i na zemi. Jděte ke
všem národům a získávejte mi
učedníky. Křtěte je ve jménu
Otce, Syna a Ducha svatého a
učte je, aby zachovávali všecko,
co jsem vám přikázal. A hle, já
jsem s vámi po všecky dny až
do skonání tohoto věku.“**

(Mat 28, 18 – 20)

Minikonferencia sestier v Lyone

Približne tridsať žien, predovšetkým z južných krajín Európy, ale niektoré aj z iných členských krajín EBWU, sa v novembri 2012 stretlo vo francúzskom Lyone na minikonferencii sestier.

Táto konferencia bola špeciálne určená pre baptistické sestry z výborov. Konferencia sa konala v hoteli, v ktorom sme boli aj ubytované. Hotel stál na vršku, odkiaľ bol nádherný výhľad na mesto.

Spolu s Ľudkou Sýkorovou z Lučenca sme mali výsadu zúčastniť sa konferencie a prežiť požehnaný víkend s ostatnými.

Stretli sa tam ženy rôznych vekových kategórií, od mladých až po seniorky, a spolu vytvorili jedno nádherné spoločenstvo.

Témou konferencie bolo:

„Cvič sa v zbožnosti“

podľa 1. listu Timotejovi 4, 7 – 8. Sestra Xenia Magda z Chorvátska viedla všetky tri semináre: **Trénuj sa v zbožnosti, Moc zbožnosti a Nádej zbožnosti.**

Zopár myšlienok z jedného seminára: Aký je môj vzťah s Pánom Ježišom? Záleží mi na tom, čo si o mne myslí On alebo ľudia? Kolko vecí v živote robíme len preto, lebo čo by si ľudia pomysleli, keby... Písмо nás vyzýva, aby sme zavrhli „babské bájkky“ a aby sme upreli zrak na Pána Ježiša a cvičili sa v pravej zbož-

nosti. Ak sa budeme cvičiť v pravej zbožnosti, nebudeme žiť v hriechu. A ak budeme naozaj dôsledne brať ohľad na Pána Ježiša a žiť tak, aby On mal z nás potešenie, potom naše správanie a naše posteje budú prijatelné aj pre iných a náš život bude iným na povzbudenie.

Prestávky na občerstvenie sme mali vždy nachystané v príjemnej hotelovej kaviarne, kde nám okrem nápojov podávali aj maličké koláčiky rôzneho druhu podľa francúzskych receptov. Tento čas sme využívali na rozhovory a vzájomne sme sa spoznávali.

V piatok popoludní sme mali čas zdieľania, keď zástupkyne jednotlivých krajín predstavovali prácu sestier vo svojich krajinách. Už vopred ma požiadali, aby som sa tam predstavila ako nová predsedníčka Odboru sestier na Slovensku a aby som niečo povedala o práci slovenských sestier. Bolo veľmi zaujímavé počuť, ako sa darí našim bratom a sestrám v rôznych krajinách Európy, z čoho sa tešia a s čím zápasia. Na základe tohto zdieľania sme si nakoniec uvedomili, že európske zbory sa potrebujú navrátiť k prvej láske. Kresťania žijú v hojnosti, ale vzdialili sa od Boha a zanedbávajú Božie veci, pretože uprednostňujú svoje záujmy a pohodlie.

Medzi nami bola aj sestra z Izraela, ktorá zastupovala zno-

vuzrodených Arabov, a na základe jej výzvy sme sa osobitne modlili za pokoj pre Izrael a za to, aby veriaci Židia a Arabi mohli byť dobrým svetom a svedectvom vo svojej krajine.

Súčasťou konferencie boli aj skupinky, kde sme sa mohli na základe vyučovania vzájomne zdieľať a modliť. Sestry boli veľmi otvorené, atmosféra bola niekedy väzna, inokedy sme sa aj poriadne zasmiali, ale hlavne to bolo pre každú z nás veľmi povzbudzujúce, lebo sme videli, že zápasíme s rovnakými problémami.

Francúzky pre nás pripravili na sobotné odpoludnie prehliadku centra Lyonu. Mesto Lyon má približne 1,5 mil. obyvateľov. Historické jadro stareho mesta sa pýši nádhernými renesančnými domami, úzkymi dláždenými uličkami a bohatou historiou. V minulosti bolo preslávené výrobou hodvábu a dodnes je vo Francúzsku známe svojou gastronómiou.

Súčasťou prehliadky mesta bola aj krátka návšteva lyonského baptistického zboru, kde nás milo privítal mestny brat kazateľ a tamojšie sestry nám prichystali bohaté občerstvenie. Potom večer sme sa ešte všetky zúčastnili koncertu, na ktorom účinkoval francúzsky kresťanský spevák a skladateľ piesní Manu Richerd.

Domov sme sa vrátili veľmi obohatené, plné zážitkov a nových priateľstiev. Je úžasné, keď Božie deti na celom svete spája nádherná Božia láska a jednota.

Ruth Maďarová,
Odbor sestier, Slovensko

Rozloučení se sestrou Alenkou Mečkovskou

Před Vánocemi jsme se v naší brněnské modlitebně rozloučili se sestrou Alenkou Mečkovskou. Dne 11. 12. 2012 ve věku 71 let si Pán života odvaloval naši milou sestru do svého nebeského domova.

Alenka od svého dětství navštěvovala s maminkou brněnský sbor BJB. Zde byla na základě osobního vyznání víry pokřtěna. Aktivně navštěvovala mládež a zapojovala se do duchovní služby.

V tomto obecenství poznala také svého budoucího manžela Ladislava Mečkovského. Měli spolu tři děti: Liboru, Pavlu a Ladislava. Její manžel však ještě před narozením třetího dítěte zemřel.

Pro Alenu nastalo těžké obdo-

bí. Pán Bůh ji však neopustil. Mohla zakoušet pomoc především nejbližší rodině a také některých bratří a sester, kteří jí svým zájmem a modlitbami posilovali ve víře.

Alenka měla velký cit pro hudbu a zpěv. Tento dar, který od Boha dostala, svěřila do služby církve.

Ochotně sloužila nejen v místním sboru, ale i na řadě tehdejších baptistických konferencí. Služba zpěvem ji naplňovala radostí a byla pro ni velkým povzbuzením. Měla také pěkný vztah k dětem. Několik let vyučovala děti v nedělní škole. Později přišla do jejího života další velká zkouška. V roce 1990 musela podstoupit těžkou operaci hezhoubného mozkového nádoru. Byl to takový zásah do organismu, že se z nej její tělo už nedokázalo nikdy plně vzpamatovat.

Objevily se nejrůznější zdravotní problémy, které ji ubíraly sílu, ne však naději a touhu i nadále sloužit svému Pánu. Stále myslela na službu zpěvem. Dovedla pro ni nadchnout i jiné sestry, s nimiž písně nacvičovala a doprovázela na klavír. ALEN-

KA SE SNAŽILA TAKÉ POMÁHAT V MISIJNÍCH ORGANIZACích: TWR a BTM. Velkou pomocí byla maminkám, které se scházely v rodinách. Po dobu jejich rozhovorů a modliteb se starala o děti. Děti jí měly rády. Byla pro ně takovou „pohádkovou“ babičkou. Dovedla je zabavit poutavým vyprávěním pohádek a tak umožnit maminkám nerušené chvíle.

V posledním období sloužila ještě s některými bratry a sestrami mentálně a tělesně postiženým ženám v sociálním domově v Šebetově. Tuto službu dělala s velikou láskou. Vyprávěla jim krátké biblické příběhy a učila je jednoduché písničky, které si uživatelky dodnes pamatuji.

Alenka měla ráda svoji rodinu, pro kterou se dovedla obětovat. Pán Bůh ji obdaroval devíti vnoučaty a jedním pravnoučátkem. Vždycky myslela na to, aby celé rodiny patřily Pánu Ježíši. Modlila se za ně a snažila se je vést k víře v Boha. Měla velkou radost z každého většího rodinného setkání.

V roce 2009 se Alenka odstěhovala z Brna za svojí dcerou. Poslední rok bydleli společně v Pardubicích. Tam ji postihla těžká mozková příhoda.

Po několika měsících v Léčebně dlouhodobě nemocných v Rybitví zmírela. Teď už je v Boží blízkosti, kde není plác ani žádná bolest.

„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho miluje“ (1. K 2, 9).

Jsme vděční Pánu Bohu za život sestry Alenky, který byl naplněný službou, láskou a Boží dobrotou.

Eva Mečkovská

zubná starostlivosť a tým, že je držaný v najtvrdšej iránskej väznici Ěvin, jeho zdravie celkovo upadá.

Nadarkhani je ženatý a má dve malé deti. Jeho prvé tažkosti sa začali, keď v roku 2006 požiadal iránsku vládu o registráciu svojho kresťanského zboru. Podľa tlačových správ niektorých médií bol vtedy zatknutý a krátka na to prepustený. Neskôr, v roku 2009, sa išiel stážovať na miestny úrad, že jeho deti nútia v škole učiť sa o moslimskej viere. Krátko nato bol zatknutý.

Pastor Nadarkhani a jeho rodina
(Photo Credit: ACLJ)

Iránsky kazatel' Youcef Nadarkhani (opäť) prepustený...

V novembri roku 2012 sa zdalo, že súdne problémy pastora Youcefa Nadarkhaniho sa už konečne skončili. Avšak na Prvý sviatok vianočný bol tento 35-ročný kresťanský kazatel opäť zadržaný iránskymi činitelmi, ktorí ho poslali do Lakanskej väznice v Raschte – do toho istého väzenia, kde bol zavretý od roku 2010 až do minulého roka. Podľa informačných zdrojov pôsobiacich v blízkosti Nadarkhaniho a jeho rodiny ho po trinástich dňoch väzby opäť prepustili.

V roku 2009 Nadarkhaniho obvinili, že opustil moslimskú vieru, a následne ho odsúdili na tri roky väzenia. Prípad pastora rýchlo vzbudil medzinárodnú pozornosť, čo do istej miery mohlo prispieť k rozhodnutiu režimu zmierniť jeho trest. Na jeseň 2012 ho zbavili viny a prepustili o 45 dní skôr, ako mu vypršal rozsudok.

Súd v čase Nadarkhaniho prepustenia oznámil, že zvyšných 45 dní môže

stráviť v domácom väzení. Napriek tvrdeniam vlády ho však v decembri opäť posadili za mreže v snahe prinútiť ho dokončiť vymeraný trest. Tento postup nie je prekvapujúci vzhľadom na to, ako Irán zaobchádzal s Mohammedom Ali Dadkhahom, pastorovým obhajcom.

Toho v tomto roku takisto zadržali. Právnika, ktorý je známym obrancom ľudských práv, údajne odsúdili na deväť rokov väzby za „pôsobenie proti štátnej bezpečnosti“. Zdá sa, že hlavným dôvodom bolo obhajovanie kazateľa a iných, ktorí boli zatknutí po spochybnených iránskych volbách v roku 2009.

Okrem väzby dostał tento právnik navyše desaťročný zákaz vyučovať na iránskych univerzitách a pracovať vo svojom odbore. Podľa Fox News Dadkhahova rodina tvrdí, že mu nebola poskytnutá náležitá

Ohlasy zo stretnutia manželských párov v Račkovej doline

Vjanuári 2013 sa v Račkovej doline uskutočnil kurz pre manželov. Pod vedením manželov Kriškovcov a Staroňovcov mohli manželia prežiť povzbudenie.

Prinášame vám niekoľko postregov z tohto stretnutia:

- Podľa môjho názoru všetky témy boli na pravom mieste. Počula som presne to, čo som potrebovala počuť.

- Som veľmi vďačná Staroňovcom aj Kriškovcom za to, že tak úprimne rozprávali o veciach, ktorými si prešli, aj keď to muselo byť ľahké. Verím, že je to pre nás všetkých povzbudenie, keď vieme, že aj ľahké veci môžeme vo vzťahu prekonať. Naozaj veľká vdaka!

- Je to úžasná služba, keď sa viete otvoriť (rečníci) pre nás a prijímať nás počas osobných rozhovorov s našimi chybami a ponúkať praktické východiská a rady.

- Mali sme možnosť oddýchnuť si a priblížiť sa viac jeden druhému, tráviť spolu čas vo dvojici.

- Oceňujem ochotu slúžiacich, je to veľmi dôležitá služba, ktorá prinesie veľa ovocia v životoch rodín, ktoré zápasia s touto dobou a jej výzvami.

BOL TO JEDINEČNY A ÚŽASNÝ ČAS!

- Ocenili sme dobrú štruktúru, programy nepresýtené tématami, témy praktické.

- Pre mňa to bol veľmi užitočný čas, pretože mi to objasnilo niektoré veci, v ktorých som nemala jasno. Nemôžem ešte posúdiť, ako to bude u mňa v praxi, ale mám nádej, že Boh je ten, ktorý mi dá na to silu, lebo ja som slabá a nedokonalá. Ďakujem za ten-

to čas, pretože to boli vzácne chvíle, a hlavne s mojím manželom.

- Veľmi túžim svedčiť o požehnaní, ktoré som tu prijal, o sile odpustenia, o sile Božej lásky. Modlím sa, aby sme aj my dvaja boli svedectvom pre iných a ak Boh dá, niekedy v budúcnosti robili aspoň sčasti podobnú službu manželom. Boh vás žehnaj, vaše rodiny, vaše manželstvá, vašu spoluprácu navzájom, vašu službu.

Čo z toho, čo si sa dozvedel, bolo pre teba najdôležitejšie?

- Zranenia, ktoré máme, môžu pochádať aj z čias detstva (resp. z obdobia, na ktoré sme zabudli) a je dobré si ich uvedomiť, aby sme s tým vedeli bojovať.

- Ako si navzájom odpúštať, ako čeliť zraneniam a ako sa vrátiť späť do zdravého vzťahu.

- Potreba skúmať svoje návyky a to, ako vplývajú na môjho partnera a tiež skúmať, prečo vlastne niektoré veci robím podvedome.

Dôležité bolo pre mňa:

- Zistenie, že aj keď partner o svojich pocitoch nehovorí otvorene, má ich. A v mnohých veciach, o ktorých ani netuší, že ich vnímam inak, je ochotný mi pomôcť.

- Chápanie partnerových zranení a zmena postoja pri ich riešení.

- Máme rôzne pohľady na rovnakú „pravdu“, pozrieť sa na to z partnerovej strany (rieš svoj hriech a partnerovo bolest a nie naopak).

- Hlbšie poznanie potreby zdieľať sa so svojím partnerom, čo je emocionálny pohár a ako funguje. Odpusťenie a uzdravenie a spoločný rast v Kristovi.

- Porozumieť manželskému partnerovi. Manželstvo si môžeme vychutnať – je (môže) byť rajom už tu na zemi.

- Pripomienutie si, čo ako partneri od seba potrebujeme (a častokrát nenapíňame).

- Hriech, ktorý sa dostane na svetlo, sa stane pravdou a pravda (vás vyslobodí).

- Že existuje nádej na východisko z problémov, o ktorých si myslím, že sú neriešiteľné.

- Napínať potreby svojho manžela, slúžiť mu. Otvorené rozhovory, neskrývať.

- Že všetky ženy sú rovnaké.

- Že Boží plán pre manželstvo je tým najlepším, čím sa môžeme riadiť.

- Utvrdil som sa, že čokolvek sa v manželstve stane, vždy sa to dá riešiť.

Nakolko boli pre Teba užitočné rozhovory vo dvojici?

- Je skvelé si povedať to, čo by možno za normálnych okolností ostalo skryté alebo nepovšimnuté.

- Bol to super čas, keď sme neboľi rušení žiadnymi okolitými vplyvmi a mohli sme sa na seba viac sústrediť – mať kvalitný čas spolu.

- Zaujímavo pripravené úlohy, ktoré sa jednoducho dajú riešiť.

- Rozhovory boli pre mňa veľmi užitočné, pochopil som potrebu partnera.

- V konečnom dôsledku veľmi dobré, i keď proces bol ľahký a bolestivý.

- Je potrebné sa rozprávať, aj keď doma často nie je na rozhovor čas.

Taký dobrý je náš Pán

Bola prvá adventná nedele, preto na kazateľni horela prvá zo štyroch adventných svieci. Vybočila však z rámca obvyklých nediel tým, že sme mali aj slávnosť svätého krstu a po ňom spoločný obed, ktorý je vždy radostnou príležitosťou na širšie spoločné obecenstvo všetkých návštěvníkov našich bohoslužieb.

Zhromaždenie začal brat kazateľ Benjamin Uhrin uvítaním prítomných a skupinka chvál niekolkými melodickými piesňami, ktoré sme si s ňou radi zaspievali.

Potom brat kazateľ stručne predstavil krstencov. Nasledovali veľmi jasné a presvedčivé svedectvá krstencov o svojom obrátení, ktoré na nepoznanie zmenilo ich životy.

Pritomní ich prijali s hlbokým porozumením a hlasným potleskom.

ja Bela históriu a sestra Lenka Antalíková (foto) je stredoškoláčka.

Všetci štvrťa požiadali o krst v našom zbere, aby aj týmto spôsobom vyjadrili svoje rozhodnutie ísť celým srdcom za Pánom Ježišom.

Priliehavá pieseň „Ó, ó, ó, tak dobrý je náš Pán“ nám svojím refrénom „...nezabudni, čo pre teba vykonal“ pripomienula, ako nás miloval, a ďalšia „Pod' zvelebuj Pána, ó spasený ľud...“

Dvaja z nich, bratia Igor Rajnoha (foto) a Marián Valent (foto vpravo), sú pracovníkmi Väzenskej a justičnej stráže, sestra Michaela Selecká (foto) študuje na Univerzite Mate-

už predchádzala samotnému krstu, ktorý vykonal brat kazateľ Uhrin.

Po ňom poslúžil slovom z Písma brat Vlado Boško na text Rim 6, 1 -- 11, kde je krst pripodobnený smrti a vzkrieseniu.

Text nás vyzýva, aby sme deň čo deň zomierali pre Toho, ktorý zomrel za nás na golgotskom kríži a dáva jasné zaslúbenie nášho vzkriesenia a večnej radosti s Ježišom.

Brat Boško ukázal krst aj ako paralelu so svadobou, lebo pri krste hovoríme Pánovi svoje ÁNO, podobne ako nevesta hovorí svoje Áno ženichovi, a to nie je slub iba na istý čas, ale na celý život.

Krst však smrťou, vzkriesením a iste aj svadobou ukazuje do večnosti, na svadbu Baráňkovu, na ktorej budú mať účasť tí, čo už vo svojom živote na tejto zemi prijali na ňu pozvanie, verne kráčali cestou za Pánom Ježišom, vyznávali Ho ako svojho Spasiteľa a Pána, a tak putovali k nebeskému Jeruzalemu v istote, že im ON pripravil miesto.

Akt krstu uzavrelo vzkladanie rúk starších bratov na krstencov s vyprosením Božieho požehnania pre ich ďalšiu cestu životom.

Na záver celého zhromaždenia sme spoločne slávili pamiatku Večere Pánovej. Po nej čakal všetkých prítomných spoločný chutný obed, ktorý pripravili naše ochotné a neúnavné sestry.

Vďaka Ti, pane, za bohatý deň Tvojej milosti a požehnania!

Vytrhol ma zo života tmy

Volám sa Marián Valent, mám 30 rokov, som zasnúbený a pracujem v Zbore väzenskej a justičnej stráže. Pochádzam z kresťanskej – katolíckej rodiny. Rodičia ma vždy vychovávali v duchu kresťanstva, ako dieťa som absolvoval niektoré katolícke sviatosti: sviatosť krstu, sväté prijímanie a sviatosť birmovania. V rámci prípravy na tieto sviatosti som študoval katechizmus, no žiaľ, život, ktorý som začal v dospelosti žiť, nemal s kresťanstvom vôbec nič spoločné.

Čo sa týka mojej viery v Pána Boha, veril som vždy v Noho, no zaradoval som Ho na posledné miesto v mojom živote. Uistenie o tom, že je všetko v poriadku, mi dávala skutočnosť, že som bol ako dieťa pokrstený, čo bol pre mňa základ pre vstup do neba. Tiež som si myslel, že vdaka dobrým skutkom a občasnému návštěvám kostola mi Pán Boh odpustí moje hriechy. Moje modlitby k Nemu mali skôr charakter povinnosti, a nie úprimnej vdăky. Ak moja modlitba bola úprimná, tak to bolo vtedy, keď som od Pána Boha niečo dôležité žiadal. Navyše, môj spôsob života bol ustavične hriesci, a aj keď som vnímal, že mnohé veci, ktoré robím, sú nesprávne, nikdy som sa od nich nesnažil vzdialiť.

Začiatkom roku 2011 som prežil viacero situácií, ktoré ma donutili zamyšľať sa nad mojím životom, ale aj nad otázkou, kto je v skutočnosti Pán Boh a čo odo mňa chce. V tomto období môjmu strýkovi diagnostikovali

rakovinu a lekári mu nedávali veľkú nádej, že sa vyrieči. Keď som sa o tom dozvedel, zmocnila sa ma veľká túžba modliť sa za jeho uzdravenie. Opäť nastala u mňa chvíľa, keď som si spomenul na Pána Boha. Po určitom čase som pri modlitbách za strýka začal vo svojom vnútri vnímať akýsi hlas, ktorý mi našepkával, aby som začal hľadať Božiu vôľu. V každej mojej modlitbe som jasne vnímal, že potrebujem nájsť k Pánovi cestu a dôverne Ho spoznati. V tom čase som oslovil v práci jedného kolegu – Tomáša, o ktorom som vedel, že je veriaci, a on mi poradil, aby som začal čítať Bibliu, že vraj v nej spoznám, kto je vlastne Pán Boh a čo potrebujem urobiť, aby som sa k nemu priblížil. Tomáš ma priviedol aj do zhromaždenia BJB, kde som tiež našiel veľa odpovedí na svoje otázky prostredníctvom kázní a rozhovorov s ľuďmi z tohto zboru. Taktôž sa začalo moje nové spoznávanie Pána Boha. Po prvýkrát v živote som prečítal celé

evanjelium a pochopil som, že kresťanom som vlastne nikdy neboli, iba som sa ním nazýval. Čítanie Biblie mi otvorilo oči a uvedomil som si, že som viedol život plný märnivosti, pýchy, sebectva, hnevú, smilstva a množstva iných hriechov. Čím viac hriechov som vo svojom živote spoznal, tým viac som si uvedomil, ako veľmi som závislý od Božej lásky, ktorú sme všetci dostali vdaka obeti Pána Ježiša.

Keď som prijal Pána Ježiša do svojho srdca, odrazu veľa vecí, ktoré som dovtedy považoval za normálne, stratilo pre mňa význam.

Začal som spoznávať, že Boh nenávidí hriech, a rovnako som začal mať k hriesci veciam odpór aj ja. Prejavilo sa to aj v mojom vzťahu s priateľkou – dnes už snúbenicou Miškou, ktorú moja premena na nového človeka veľmi trápila a ubližovala jej. Nastalo pre nás oboch veľmi zložité obdobie, v ktorom sa nás vzťah začal rozpadáť. Začal som veľmi túžiť po tom, aby aj Miška spoznala Pána Ježiša, a celý rok som sa za to modlil spoločne s niektorými bratmi zo zboru BJB.

Tento rok Pán učinil v mojom živote veľký zázrak, pretože vypočul naše modlitby a Miške sa dal spoznať.

Ďakujem Pánovi Ježišovi, že sa zmiľoval nad Miškou a že môžem spolu s ňou dnes vyznať, že On je nás jedený Pán. Ďakujem Pánovi aj za to, že sa zmiľoval nado mnou a vytrhol ma z môjho života tmy, že zomrel na kríži za všetky moje hriechy a daroval mi tak večný život.

MV

Mládež pre Krista vás pozýva Duchovný program na rok 2013

Modulárna škola – škola duchovného poradenstva

Ellel Ministries East v spolupráci s občianskym združením Mládež pre Krista – Slovensko otvorili v roku 2012 nový dvojročný cyklus vyučovania o duchovnom poradenstve. V roku 2013 sa bude pokračovať modulom B, ktorý pozostáva z 9 stretnutí. Vyučovanie prebieha na Ranči Kráľova Lehota.

Vedenie hudobnej skupiny

Tím Mládeže pre Krista vás v dňoch 15. – 17. 3. 2013 pozýva na seminár určený hudobníkom a hudobným skupinám. Seminár sa uskutoční na Ranči Kráľova Lehota.

Zbor v Banskej Štiavnici vás pozýva na dovolenkú

Vnášom zborovom dome, ktorý sa nachádza v centre mesta na Akademickej ul. č. 20, buduje sme nový zborový dom. Vybudovať sme aj ubytovaciu časť.

Ponuka ubytovacích priestorov: tvorí 10 miest vo dvoch miestnostiach. Jedna miestnosť s 3 postelami a jedna miestnosť so 7 postelami. K dispozícii je aj kuchynka s plynovým sporákom, komplet zariadené hygienické zariadenie so sprchou, teplou vodou, 2 x WC. Priestory sú vykurované plynom kachlami GAMAT.

Možnosť športového a kultúrneho výzitia - v okolí je možnosť zjazdového lyžovania - 3 km na www.salamandra.sk, cca 4 km na www.skidubravy.sk, možnosť bežkového lyžovania na upravených stopách. Možnosť návštevy historických pamiatok a múzeí.

Turistika - aj zimná, mimo zimného obdobia cykloturistika na vyznačených trasách.

Kúpanie - v tajchoch, termálnych kúpeľoch a wellness centrach v Sklených Tepliciach (12 km) a Vyhniach (12 km) a mnoho iných aktivít v lome krásnej prírody.

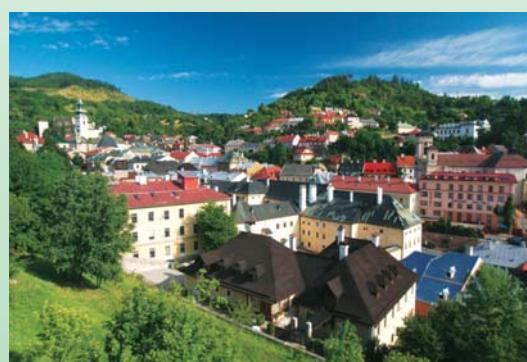
Príspevok - na vykurovanie, vodu, elektriku a ostatné náklady je 8 Euro /1 osoba/noc. Tieto príspevky budú zaevdované ako príspevok do zbierky. V súčasnej dobe spracovávame našu novú internetovú stránku, ktorej súčasťou bude aj rezervačný systém. Po uvedení stránky do prevádzky vám to oznámitme.

Samozrejme, že sa tešíme aj na vašu účasť a službu na našich bohoslužobných zhromaždeniach a na spoločné obecenstvo s vami.

Kontakty:

e-mail banskastiavnica@baptist.sk, telefon č. 0903460257 - Stano Jančuľa. Rád vám zodpoviem všetky otázky.

Stano Jančuľa

ProChrist 2013

Najbližšie celourópske podujatie ProChrist sa uskutoční v dňoch 3. – 10. marca 2013 v nemeckom meste Stuttgart. Odtiaľ bude satelitom prenášané do mnohých európskych miest (samozrejme tlmočené do jazyka tej - ktorej krajiny) ako aj v minulosti. Na Slovensku bude podujatie prebiehať od 4. 11. marca 2013, keďže kvôli prekladu dochádza k jednodňovému posunu. Novinkou v porovnaní s predchádzajúcimi rokmi je, že bude vysielané aj cez televíziu a internet. Hlavným rečníkom bude opäť farár Ulrich Parzany, ktorý už dlhé roky do veľkej miery ovplyvňuje svojimi prednáškami toto podujatie. Mal by to byť jeho posledný ProChrist.

On sám hovorí: „Ako kresťania sme dostali fantastický dar: bezpodmienečnú Božiu lásku. Toto z môjho pohľadu najlepšie posolstvo na svete chceme podať ďalej tým, ktorí pochybujú a hľadajú. Tešíme sa na to, že budem môcť hovoriť o viere v živého, milujúceho Boha, a tým poodhalit ľudom dnešnej doby perspektívnu pre ich život.“

Čo je ProChrist

ProChrist je nemeckými kresťanmi organizované podujatie so zámerom priblížiť čo najväčšiemu okruhu ľudí v Nemecku a v celej Európe kresťanské životné hodnoty a dat podnetu a impulzy ku kresťanskému životnému štýlu najmä prostredníctvom najnovšej televíznej a satelitnej techniky.

Podujatie je rozdelené na osem zaujímavých večerov, kde je slovom, hľbou a cez kázne Ulricha Parzanyho zvestované evanjelium. Hlavné podujatie prebieha v Nemecku, odkiaľ sa pomocou satelitu prenáša do celej Európy, kde je väčšinou premietané na veľké plátno. V každej krajine, teda aj na Slovensku, je niekoľko prenosových miest. Prístupná forma večera, zaujímaví ľudia a ich životné príbehy pod Božím vplyvom, zrozumiteľné komunikovanie významu kresťanských hodnôt, mrvného a zmysluplného života môže byť semaforom a svetlým bodom v uponáhlaných a tažkých dňoch vo svete aj v našej krajine.

Hlavná téma – Pochybnosti a úžas

Vedeli ste, že pochybovať je zdravé? Hovorí sa, že človek sa riadi svojimi zvyklosťami. Ale naše názory a spôsoby správania nie sú správne len preto, že sme si na ne zvykli. „Existuje niečo také?!“ Streli ste sa s človekom, ktorý v sebe nenosí pomstychtivú nenávist, hoci mu bolo ubližené; s človekom, ktorý neklame, hoci by mu to mohlo priniesť výhody; s človekom, ktorý vyžaruje nádej v atmosfére zatrpknutostí; s človekom, ktorý je zaneprázdený, ale vstáva skoro ráno, aby si čítať Biblia a modlil sa. Existuje niečo také?! Čo je za tým?

Témky ProChrist 2013, 4. – 11. marec

4. marec (pondelok):

Ako nájsť pravé šťastie?

Snaha o dosiahnutie šťastia patrí k základným právam človeka. Zaručuje nám to však, že to šťastie naozaj nájdeme? Dá sa šťastie naučiť? Ako môže existovať šťastie vo svete, v ktorom stroskotá tak mnoho snov? Ježiš hovorí o šťastí pozoruhodné veci.

5. marec (utorok):

Koľko sietí potrebuje človek?

Siete sú pre nás životne dôležité. Pre zásobovanie elektrickým prúdom, pre komunikáciu, pre sociálne zabezpečenie nášho života. Kto je dobre prepojený (zosietovaný) so správnymi ľuďmi, môže veľa dosiahnuť. Aké dôležité je

340,- Kč + poštovné 18,- Kč = 358,- Kč

Ostatní zahraničí

– 13,5 EUR + poštovné 27 EUR

Novým odběratelům zašleme na požádání poštovní poukázkou. **Stále platí, že noví odběratelé mají 50 % slevu!**

Pomoc pri kompletaci archivu Rozsévače

Prosíme čtenáre, kteří mohou postrádat vydání Rozsévače ročníků: před rokem 1946, celé ročníky 1946, 1947, 1948, 1949, 1951 a vydání od roku 1969. Vydání budou uložena do archivu v Bratislavě.

Děkujeme. Redakce

spojenie s Bohom? A kto opravuje, keď siete nefungujú a keď sa spojenie naruší?

6. marec (streda):

Peniaze a viera

Kto nám môže dať potrebnú istotu a vytúžené uznanie? Prečo Ježiš tvrdí, že nemôžeme slúžiť Bohu a zároveň peniazom? Peniaze nie sú len platobným prostriedkom, očividne majú veľkú moc – a to peniaze, ktoré máme, a aj tie, ktoré nemáme a chceli by sme mať.

7. marec (štvrtok):

Čo pomáha, keď trpíme?

V utrpení kričíme: Prečo? Sú nám útechou teoretické vysvetlenia? Sme bezbranne vydaní napospas nášmu osudu? Existuje liek na otravujúcu zatrpknosť? Prečo Ježiš kričal: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil!“

8. marec (piatok):

Je iba jeden Boh?

V dnešnej dobe si každý vytvára svoj vlastný svetonázor, svoje vlastné náboženstvo. Je to dobré či nie? Nevedie nárok na poznanie a vlastnenie absoútnej pravdy automaticky k násiliu? Nie je snaha o mier dôležitejšia než odpoved na otázku: „Čo je pravda?“

9. marec (sobota):

Čo má skutočnú cenu?

Nevieme, čo robíme, alebo nerozbíme, čo vieme? Odkiaľ berieme silu, aby sme robili to, čo považujeme za hodnotné? Kto stanovuje kritériá? Alebo možno neexistujú žiadne univerzálné záväzné kritériá hodnôt?

10. marec (nedela):

Môže byť láska trvalá?

Na čo umiera láska, ktorá je tak často ospevovaná ako večná? Je láska viac než len pocit? Môže byť trvalá? A čo ak sa láska dokazuje umieraním?

11. marec (pondelok):

Môžeme stratíť budúcnosť?

Je život kasíno? Leží budúcnosť v našich rukách? Nevieme, čo príde. Alebo áno? Môžeme vedieť, čo príde po smrti?

Kontakt:

JPK – Ježiš pre každého,
A. Kmety 24, 934 05 Levice,
Slovakia, Telefon +421 366 310 275
E-mail: prochrist@jpk.sk

Témata prišťich vydání:

Duben/Apríl

Umíme komunikovať s Bohom?

(O modlitbě)

Uzávierka: 4. 3. 2013

Kväten/Máj

Biblická nahota

(Nazí jsme přišli, nazí odejdeme)

Uzávierka: 1. 4. 2013

Cerven/Jún

Zdravý, bohatý...

(Naše priority)

Uzávierka: 7. 5. 2013

Rozsévač/Rozsievač 2013

Cena Rozsévače v roce 2013 zůstává nezměněná a to ve SR 1,35 EUR za jeden výtisk a v ČR Kč 34,-.

Pro stálé odběratele je vypočíteno roční předplatné:

Slovensko – jednotlivci

13,5 EUR + poštovné 3,5 EUR = 17 EUR

Česká republika – jednotlivci

340,- Kč + poštovné 140,- Kč = 480,- Kč

Sbory v SR – 13,5 EUR + poštovné

0,6 EUR = 14,1 EUR.

Sbory v ČR

Institut TCM International

**Traning Christians
for Ministry**

- Příprava křesťanů ke službě

Naším cílem je pomáhat Kristovým učedníkům k duchovnímu růstu a připravit je ke službě budování dalších učedníků

- duchovně formovat oddané křesťany, aby odráželi Kristův charakter
- poskytnout biblické teologické vzdělávání
- rozvíjet schopnost účinně předávat Kristovo evangelium
- rozvíjet praktické dovednosti v různých oblastech služby

Institut TCM International

- Teologický seminář, který slouží v

Evropě a Střední Asii, s více než 800 studenty z 36 národů

• Nabízí vysokoškolské programy M. A., M. Div, akreditované v USA, a program Certifikát

• Umožňuje studentům zaměřit své studium na oblasti: kázání, vedení, křesťanské formování, křesťanské poradenství, evangelizace a zdraví církve nebo mezikulturní studia

• Studium je v angličtině, kurzy pro programy Certifikát a M. A. jsou překládány do národních jazyků

• Umožňuje i jednorázovou účast posluchačů na kurzech

Změny od roku 2013

Od roku 2013 dochází ke kombinaci dálkového studia a osobního setkání při vyučování. Dálková forma studia umožňuje studovat na Institutu TCMI při zaměstnání nebo při studiu na jiné škole.

Kurzy začínají 3 měsíčním domácím studiem (studenti jsou v kontaktu s profesorem prostřednictvím internetu), které je zakončeno 5 denním vzdělávacím setkáním. Vyučování probíhá v **Haus Edelweiss, Heiligenkreuz, Rakousko** (nedaleko Vídně), a na dalších 14 místech Evropy a Střední Asie. V České republice se vzdělávací kurzy konají v prostorách **Sboru Bratrské**

jednoty baptistů v Brně, Smetanova

20. Našimi studenty jsou nejen kazatelé, ale všichni, kteří se chtějí lépe připravit k rozmanité křesťanské službě v církvi i ve společnosti.

Naši absolventi slouží jako kazatele, starší sborů, pracovníci s dětmi a mládeží, pastorační pracovníci, evangelisté a misionáři, zakladatelé sborů, učitelé, vedoucí uctívání atd. Průměrný věk studenta Institutu TCMI je 39 let, což ukazuje, že **nikdy není pozdě k hlubší přípravě pro službu Bohu!**

Studium na Institutu TCMI již absolvovala řada kazatelů a dalších služebníků z mnoha církví v České republice, včetně BJB.

Kurzy, nabízené v roce 2013 s českým překladem

Seminář o zakládání sboru, Dr. Romica Iuga, 11. - 17. 4., Heiligenkreuz

Theologie a praxe modlitby, Dr. Tony Twist, 30. 5. - 5. 6., Heiligenkreuz

Homiletika, Dr. Gary Johnson, 5.- 9. 8., Brno, ČR

Metody zkoumání, Katharina Penner, 4. - 8. 11., Brno, ČR

Pokud vás toto studium zaujalo, další informace vám rád poskytne Pavel Coufal, kazatel Sboru BJB v Brně, E-mail: pavel.coufal@tcmi.edu, mobil: 420 774 806 680

Zasílání příspěvků do časopisu

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařadíme podle témat.

Články, prosíme, zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikostí 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci řádků. Dokumenty prosím posílejte ve formátu doc, ne jako docx. Texty na inzeraci prosím zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání apod. Fotografie pro tisk by mely být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF. **Nevkládejte je do textu**, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převeďte písmo do křívek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jedinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)!

Děkujeme za pochopení a těšíme se na vaše příspěvky!

Křesťanská turistická agentura Mesites
již 15 let nabízí za skvělé ceny

**ubytování
v apartmánech u moře
v Chorvatsku**

www.mesites.cz

Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!
kata.mesites@seznam.cz **info@mesites.cz**
Skype: katadohnal **GSM: +385 915 659 536**

Príbeh jedného obrazu

(Z materiálov Detskej misie spracoval Michal Fraňo.)

Piše sa 22. máj 1719 a mladý gróf Nicolaus Ludwig von Zinzendorf prichádza do düsseldorskej obrazárne. Je bohatý a vzdelaný. Má všetko, čo si zažiada, a je pred ním nádherný život. Teraz stojí pred obrazom Ježiša Krista s trňovou korunou na hlave od maliara Dominika Fettiho a je hlboko dotknutý odkazom napísaným pod obrazom: „Urobil som to pre teba! Čo ty urobiš pre mňa?“ Znovu a znova číta nápis a nevie sa od neho odtrhnúť. On, gróf Zinzendorf, pozná Pána Ježiša Krista! Už ako malý chlapec v Noho uveril a vie, že Pán Ježiš zomrel na kríži aj za neho. Stojí tu ako prikovaný, až kým svetlo v sieni nezhasne. Plačúc opúšta galériu. Boh sa cez posolstvo obrazu mocne dotkol života mladého grófa. Odišiel z Düsseldorfu s pevným rozhodnutím slúžiť Pánu Bohu všetkým, čo má – svojím životom i majetkom.

A tak sa začína história nádherného misijného diela, ktoré malo nepochybne najväčší vplyv na rozvoj modernej misie vo svete.

Tri veci silne vplývali na duchovný život grófa Zinzendorfa. Bolo to jeho hlboké dojatie nad tým, kolko Kristus za neho trpel; jeho plné odovzdanie sa Tomu, ktorý za neho umrel; a z to-

ho plynúce jasné svedectvo o Kristovi ľudom okolo seba. Spangenberg, Zinzendorfov priateľ, ktorý ho najlepšie poznal, napísal, že Zinzendorf strávil mnohé noci na modlitbách a dni v pôstoch.

Gróf Zinzendorf založil na svojom panstve nedaleko Drážďan obec s názvom Herrnhut (Ochranovo), kde poskytol útočište moravským bratom, prenasledovaným pre svoju vieru. Aj iní prenasledovaní veriaci rôznych denominácií našli v Ochranove svoj domov. Aj keď to spočiatku prinieslo viaceru vieroučných sporov a nepokoje medzi bratmi, gróf Zinzendorf sa modlil a s láskou so všetkými rozprával. Jedného dňa hovoril tri hodiny k obyvateľom Ochranova o diabloveom diele rozdeľovania veriacich a zdôrazňoval jednotu v Duchu. Všetci boli Božím slovom tak dotknutí, že odvtedy už viac nehladeli na rozdiely, ale boli preniknutí túžbou priniesť evanjelium aj iným, aby čo možno najviac ľudí bolo zachránených. To bol začiatok mocného misijného hnutia, ktoré vyslalo z Ochranova misionárov do mnohých oblastí sveta. Do USA medzi Indiánov v Georgii a v Pennsylvánii, k Eskimákom do Grónska a Laponska, do Etiópie a západnej Indie, do južnej Afriky a do južnej Ameriky. Moravskí bratia boli skutočnými pioniermi medzi misionármami. Aj William Carey, pokladaný za otca modernej misie, sa veľmi pochvalne a s obdivom vyjadril o tom,

čo Boh skrže moravských bratov vykonal.

Nevyhnutnou súčasťou tejto Bohom požehnanej misie bola nočná stráž. Bola to modlitebná stráž mužov z Ochranova, povinná pre každého muža vo veku 16 až 60 rokov. Takáto modlitebná reťaz bežala nepretržite každú noc. Aj preto Boh mocne odpovedal na modlitby a táto misia priniesla nový život mnohým ľuďom.

Aký je záver tohto fascinujúceho príbehu? Ak chceme čo najviac ľudí priviesť k vieri, žime život naplneno odozvaný Ježišovi Kristovi, ktorý dal za nás všetko – a budeme ľuďmi vytrvalej modlitby.

kam patríme. Aj my chceme z hľbky nášho srdca vyznať: „Prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma.“ Áno, aj v dnešnej dobe, aj v našej krajine, aj v našom meste, aj v našom živote potrebujeme mať pocit domova, pocit bezpečia, pocit prichýlenia, pocit prijatia.

Pretože ak sme prijatí, tak je život zrazu iný. Naplnený dôverou a láskou. Boh nám ponúka takéto miesto už tu na tejto zemi. Boh nás vo svojom slave, cez rôzne situácie, cez iných ľudí ubezpečuje, že aj keď sa možno cítíme ako cudzinci, ON je vždy pri nás. Pre Neho máme cenu. Pre Neho máme význam. A nie hocjaký, ale obrovský.

Boh nám dáva úlohu, zodpovednosť, aby sme sa aj my starali o tých, ktorí sa v našom okolí cítia ako cudzinci. Všímajme si tých, ktorí sú zronení, skleslí, sami... tých, ktorí potrebujú naše prichýlenie. Tých, ktorí tu nemajú nikoho blízkeho. Tých, ktorí stratili niekoho a všetko sa im javí ako cudzie...

Starajme sa o nich, aby aj oni mohli vyuľoť svedectvo: „Prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma.“ Pretože tak ako Boh prichýlil nás, ako nám prejavil lásku, tak máme konať i my voči tým, ktorí sa objavia na ceste nášho života. Kiež nás Hospodin vedie k múdrosti, otvorenosti, ale aj k zodpovednosti.

Mgr. Erika Hlačková,

farárka zboru Evanjelickej cirkvi a. v., kázeň pri príležitosti Ekumenického svetového dňa modlitieb

Prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma

(Mt 25, 35)

Cudzinec. Už toto slovo v nás evokuje negatívne pocity. Byť cudzincom, byť na cudzom mieste, v prostredí, ktoré je pre nás neznáme, to v nás vyvoláva strach, pocit samoty, obavy, neistotu, nepochopenie. Nikoho a nič nepoznáme. Sami, bez rodiny, bez priateľov, bez blízkych... A tak je prirodzené, že v cudzine sa cítíme naozaj cudzo.

O cudzincoch počujeme na mnohých miestach aj v Písme Svätom. Abrahám sa stáva cudzincom, keď mu Hospodin hovorí: Vyjdí zo svojej krajiny a chod' na miesto, ktoré ti ukážem... Abrahám mal ísiť na miesto, ktoré vobec nepoznal. Ísiť do cudziny a tam začať nový život. Izák sa stáva cudzincom u strýka Lábana a tu, v cudzine zažíva mnoho poníženia, mnoho obáv, mnoho strachu...

Izraelský národ sa stáva na mnoho rokov cudzincom v Egypte a až Mojžiš ho vyvádzza do domovskej krajinu. U prorokov čítame o ich exilovej situácii v babylonskom zajatí. Noemi a Rút sú cudzinkami, keď sa vracaјú z moábských stráni do Betlehema.

A v Novej zmluve sám Pán Ježiš je cudzincom, emigrantom – ešte v detstve – keď s ním rodičia utečú do Egypta. Tento „životný štýl cudzincu“ mu ostane vlastným aj v dospelosti, keď čítame: „Líšky majú dúpátá, ne-

beskí vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil.“ Naozaj, sám, Boží Syn bol cudzincom. Preto vie cudzincov najlepšie pochopiť.

Aj ekumenický Svetový deň modlitieb si v tomto roku zvolil tému o cudzincoch, pretože v dnešnej dobe je veľmi aktuálna a potrebné je o nej premyšľať a za cudzincov sa modliť. Základným, nosným veršom Svetového dňa modlitieb boli slová z Matúšovho evanjelia: „Prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma.“ Tieto slová nám už vobec neznejú negatívne. Práve naopak, počujeme tu o prijatí. Cítíme za týmito slovami porozumie a lásku.

Ó, ako veľmi ich dnešný svet potrebuje. Ako veľmi potrebuje toto prijatie, takéto porozumenie, takúto lásku... a potrebujeme ich aj my. Pretože cudzincami sme v istom zmysle v tomto svete my všetci. Aj my neraz prežívame stavu, keď potrebujeme, aby nás niekto prichýlil. Potrebujeme nájsť v našom cudzom svete niekoho, pre koho sme dôležité, komu na nás záleží, kto nás nenechá samých, kto nám nedá pocítiť, že sme menej cenní, kto nám nevykričí: Ty sem nepatriš! Ty tu nemáš miesto! Zmizn! Toto tu je moje územie. Toto tu patrí jedine mne a ty si tu len cudzinec!

Ako veľmi potrebujeme cítiť, prežívať, byť si vedomí toho, že niekomu a nie-

Chodenie v pravde

**Chodenie v pravde.
Tvrdá to cesta je – plačúce srdcia,
snehové záveje.**

**Chodenie v pravde –
rozbité hlavy sú.
Zlí sa nám v oči bez hanby chichocú.**

**Chodenie v pravde –
jediná cesta je,
splnili aby sa
nadhviezdzne nádeje.**

**Chodenie v pravde...
Ja som tá PRAVDA –
povedal Pán Ježiš.
Za Ním ak pôjdeš,
slávy jas uvidíš!**

Ján Kučera: Veršované odpovede

